

Orson Scott Card

Fhérgek

MESTERMŰVEK

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

KLASSZIKUSOK

1. Robert E. Howard:
Kull király és az ősök
2. M.R. James:
Szellemjárás Angliában
3. Jack London:
Kóbor csillag
4. Robert E. Howard:
Bran Mak Morn és a piktek
5. Sir Arthur Conan Doyle:
Jobb nem firtatni
6. M.R. James:
Sötét örökség
7. Robert E. Howard:
Cormac Mac Art és a vikingek
8. Clark Ashton Smith:
Gonosz mesék
9. Robert E. Howard:
Fekete Turlogh és a kelták

DARK

- I. *Carcosa* arnyai (antológia)

SCIENCE FICTION

1. Ursula K. Le Guin:
A Rege
2. Piers Anthony:
Khton
3. Alfred Bester:
Tigris! Tigris!
4. Alfred Bester:
Az arcnélküli ember
5. Orson Scott Card:
Fbérgek

FANTASY

1. Orson Scott Card:
A kegyelem ára
2. Jo Walton:
A király békéje
3. Jack Vance:
Rhialto, a Csudálatos
4. Orson Scott Card:
Bűvölet
5. Jo Walton:
A király neve

ELŐKÉSZÜLETBEN:

- Klasszikusok – Abraham Merritt: *Istár bajója*
Történelmi – Sir Arthur Conan Doyle: *A Fehér sereg*
Science fiction – Stanley G. Weinbaum: *Kalandok a Naprendszerben*
Dark – Hanns Heinz Ewers: *Alraune*

MESTERMŰVEK

Orson Scott Card

FHÉRGEK

Delta Vision Kft.
Budapest, 2016

MesterMűvek

Orson Scott Card
WYRMS

© Delta Vision Kft., 2016
Hungarian translation © Telegdi Tamás, 2016
Borítógrafika © Kovács Péter, 2016
Szerkesztő: Barsiné Gál Erika
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Korrektor: Komlósi Réka

Kiadja a Delta Vision Kft.
Minden jog fenntartva.

ISBN 978-963-395-190-3
ISSN 2062-6592

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

Előszó

Amikor – már a szerkesztés befejeztével – a *Fhérgék* borítójáról beszélgettünk Telegdi Tamás fordítóval, beleütköztünk az örök kérdésbe. Míg a regényt általánosan science-fictionként sorolják be, bőségesen felvonultat fantasyelemeket is. Hol a határ, mi a különbség, egyáltalán szükséges-e az effajta kategorizálás, vagy ki szerint az? Már csak azért is érdemes foglalkozni a témával, mert maga Card is részletekbe menően teszi ezt *How To Write Science-Fiction And Fantasy* (Hogyan írjunk science-fictiont és fantasyt) című írástechnikai könyvében¹.

Abban alighanem egyetérthetünk, hogy az otromba „ha elfek szerepelnek benne, akkor fantasy, ha úrhajók, akkor sci-fi” megállapítás túlságosan, ráadásul hamisan egyszerűsíti le a kérdést. Hasonlóképpen problémás a „ha fantasy, a (kitalált) múltban játszódik, ha sci-fi, akkor a jövőben” eszmefuttatás is. Maguk az illetékesek – legyen szó irodalomtudósokról, kiadókról, szerzőkről és természetesen az olvasókról – sem húznak tiszta határvonalat a két műfaj között. Egy népszerű elmélet szerint a különbséget a lehetőség, még inkább a *lehetőségesség* jelenti: a science-fiction olyan területeken indul felfedezőútra, amik a jelenlegi tudományos ismereteinkre építenek, azoknak

I Megjelent 1990. július 15-én, 1991-ben Hugo-díjjal jutalmazták.

nem mondanak ellent, és talán valószínűtlenek, de lehetőségek; míg a fantasy a lehetetlennel foglalkozik, aminek a regény valóságában ugyan kutya kötelessége koherenciát mutatni és megteremtteni az olvasó számára a hihetőség illúzióját, de tudományosan nem alátámasztható, netán egyenest sületlenség.

Maga Card a fent említett művében elsősorban kiadói kategóriának nevezi a sci-fit és a fantasyt (bár emlékezzünk, mindent 1990-ben teszi). Mint írja, a sci-fi hőskorában éveken át kevesebb írás született, mint amire az olvasóknak igényük lett volna, így szinte bármit megvettek, ami a science-fiction égisze alatt látott napvilágot. Bár átütő sikerek nemigen születtek, lehetett számolni egy adott olvasóbázissal és azzal, hogy maga a kiadás így nem lesz veszteséges. Persze, ahogyan egyre több és több sci-fi jelent meg, ez óhatatlanul is megváltozott, de maga a kategória nem veszítette el létjogosultságát. (Hasonló, bár gyorsabb folyamat játszódott le egyébként a hatvanas években a fantasy születésével, amit hagyományosan J. R. R. Tolkien *A Gyűrűk Urájához* kapcsolnak – hozzátevé, hogy voltaképp már a legrégebbi történetek, akár a *Gilgames-eposz* és a hozzá hasonlók is nevezhetők fantasynek –, ami után alig néhány évvel Terry Brooks *Shannarája*² is a bestsellerlistákra került.)

Fantasy- és sci-fi novellákat leközlő magazinok esetében a különbségtétel még fontosabb volt, mint a regényeknél: maga Card is átélte a visszautasítást *Tinker* című novellája esetében, amelynek főhőse pszionikus erővel rendelkezik, a történet pedig a távoli jövőben, egy kolonizált bolygón játszódik. Más

2 Terry Brooks: *The Sword Of Shannara*, magyar nyelven *Shannara – A kard* címen látott napvilágot.

kérdés, hogy a fiatal Card minderről „elfelejtett” említést tenni a novellában, ami így akár egy tizedik századi környezetbe helyezett fantasy is lehetett volna – és valóban, az *Analog* magazin azzal utasította vissza, hogy ők nem adnak ki fantasyt.

Card szerint nem csupán a kiadók, de az olvasók (mi több, maguk az írók) is szeretik a megfelelő polcon keresni és megtalálni az őket érdeklő (írók esetében: érintő) műveket. Már H. G. Wells is „tudományos románcnak” nevezte saját regényeit, jóval a tudományos-fantasztikus kifejezés megszületése előtt.

Bár a spekulatív fikció olvasóközönségében jócskán tapasztalható átjárás, az emberi agy annyira szereti a dolgát megkönnyítő kategóriák létrehozását, hogy ma már olyasféle hibridekről is beszélhetünk, mint a tudományos vagy science fantasy, az űrfantasy vagy akár az űropera, amire a „komoly” hard sci-fit olvasók egy része csak a szemöldökét vonja fel. Érdekesség, hogy a *How To Write Science-Fiction And Fantasy* lapjain Card több ízben is kirohanásokat intéz a népszerű sorozat, a *Star Trek* ellen, mondván, annak áltudományos technológiáját legfeljebb a saját rajongótábora veszi komolyan. Még amikor a könyv egyik fejezetében az űrutazás módozatairól értekezik, akkor is elrettentő példaként hozza szóba az „űrutazás szabályainak legostobábbikát, ahol [...] csak meg kell győznöd Scottyt a gépházban, hogy taposson a gázra a négyszeres, nyolcszoros vagy tízszeres fénysebesség eléréséhez”³, és azt tanácsolja a feltörekvő íróknak, csakis *Star Trek*-regényekben

3 Orson Scott Card: *How To Write Science-Fiction And Fantasy*, *Writer's Digest*, 2001., 44. oldal

vagy humoros írásokban hivatkozzanak a fenti módszerre. Ilyetén máris ellentmond a „ha űrhajók vannak benne, akkor sci-fi” teóriának, de legalábbis árnyalja a kérdést. Persze azt se felejtjük el, hogy bizonyos, inkább társadalmi-szociológiai kérdésekre hangsúlyt fektető regények (maradjunk csak Orwell klasszikus 1984-énél) anélkül is megkapták az idők során a science-fiction besorolást, hogy egy fia hiperhajtóművet felmutattak volna.

Mi a helyzet ebből a szempontból a *Fhérgekkel*? Egyszerre kapunk a főhős társaul szegődő idegen lényeket, orgyilkosokat, útonállókat, beszélő fejeket, hajóutat a folyón, illetőleg kolonizációs történeteket megsemmisített érckészletekkel és – igen – űrhajóval, mégsem ez teszi igazán science-fiction-né a kétségkívül fantasy elemeket is felvonultató történetet. A kulcs az a bizonyos *lehetségesség*, amiről beszéltünk: a tudománynak való megfeleltethetőség vagy annak ellent nem mondas – ezen a téren pedig Card szokás szerint remek munkát végzett. Élvezet olvasni a szereplők különböző genetikai fejtegetéseit, mindemellett ráadásul az atmoszféra, a gondolati háttér és a mondanivaló is a szerzőtől megszokott.

Barsiné Gál Erika

1. FEJEZET

A Heptarcha lánya

A nevelője kora hajnalban ébresztette fel. A vékony takarón át Türelem megérezte a csípős reggeli levegőt. A padlóra terített kemény gyékényszőnyegen való alvástól elgémberedtek az izmai. Véget ért a nyár, ehhez kétség sem férhetett, ő pedig egy röpké pillanat erejéig azt kívánta, bárcsak beüvegezték – vagy legalább bespalettázták – volna télire a szobája északi ablakát.

Apja szándékosan nevelte így, hogy szívóssá és kitartóvá tegye, és megvetésre készítse az udvari fényűzés, valamint az abban élő emberek iránt. Türelem feltételezte, hogy Angyal keze is ezért rázta most olyan kíméletlenül a vállát. Talán mosolyogtam álmomban? Úgy látszott, hogy édes álmokat kergetek? Köszönöm, Angyal, hogy megmentettél, még mielőtt örökre megrontott volna holmi képzeletbeli mámor.

De amikor meglátta Angyal arcát, gondterhelt ábrázata rögtön elárulta neki, hogy baj van. Nem is a férfi aggodalma nyugtalanította, hanem az, hogy nem is leplezte előtte. Rendes körülmények között Angyal minden érzelmét tetszés szerint tudta elrejtteni vagy kimutatni, és őt is erre tanította.

– A királynak feladata van számodra – suttopta Angyal.

Türelem levetette a takaróját, felkapta az ablakpárkányról a jeges vízzel teli tálat, aztán a fejére öntötte a tartalmát. Nem engedte, hogy a teste összeránduljon a hidegtől. Egy zsákvaszonnal addig dörgölte magát kíméletlenül, míg egész testén szúrni nem kezdett a bőre.

– Apám tudja? – kérdezte.

– Lord Béke Lakonban van – felelte Angyal. – Akár tudja, akár nem, az most nem segít rajtad.

Türelem fürgén letérdelt a szobája egyetlen díszeként szolgáló szentkép elé. A fényes zöld kristályba vésett csillámló metszet a Konkeptoine úrhajót ábrázolta, és többet ért, mint egy szegény ember háza. Türelem kedvelte a kontrasztot szobája szándékos puritánsága és vallásos megnyilatkozásának pompája között. A papok ezt áhítatosságnak neveznék, ő viszont ironikusnak tartotta.

Nyolc másodperc alatt elmormolta magában a *Jöjj el, Kristost* – ezt már valóságos tudománnyá fejlesztette –, megcsókolta az ujjait, majd megérintette velük a Konkeptoine-t. A kristály meleg volt. Annyi év elteltével még mindig élt. Jó forró lehetett, amikor még az anyja érintette meg Türelem kislány korában. Ám jóval azelőtt, hogy Türelemnek gyermeke születne, hideg és halott lesz, és minden fény kiveszik majd belőle.

A válla fölött beszélt Angyalhoz:

– Mondd el, milyen feladatot szán nekem Oruc király!

– Én csak annyit tudok, hogy hívatott téged. De magad is rájöhetsz, nem igaz?

Angyal megint próbára tette, hát persze. Erről szólt az egész élete, egyik feladat a másik után. Türelem néha panaszkodott ugyan miatta, de igazság szerint élvezte: örömét lelta a dip-

lomáciai fejtörők megoldásában, amelyekkel apja és Angyal rendszeresen ellátták.

Nos, mit akarhat vajon Oruc király? A Heptarcha még soha életében nem hívatta. Türelem persze gyakran megfordult a Heptagon Házban, de csak amikor odarendelték játszani a király valamelyik lányával, sohasem azért, hogy magának a Heptarchának teljesítsen feladatot. Ez természetesen nem is volt meglepő. Még csupán a tizenháromat töltötte be, ennyi idősen senkinek sem kellett azzal számolnia, hogy a király hívathatja.

Tegnap azonban érkezett egy küldöttség Tasszáliából, egy keleti királyságból, ami az ősi időkben Korfu Heptarchájának uralma alá tartozott. Bár ez úgyszólván semmit sem számított: egykor a világ mind a hét részét a Heptarcha uralta, és Tasszália már ezer éve felszabadult Korfu hatalma alól. Tasszália egyetlen hercege és trónörököse, a tizenhat éves Preceptor egy sor magas rangú tasszál férfi, valamint méregdrága ajándékok kíséretében érkezett. Ebből Türelem már korábban kikövetkeztette a nyilvánvalót: a küldöttség azért jött, hogy házassági szerződést kössön Oruc király három lányának valamelyikével.

A hozományt kétségkívül már egy éve megtárgyalták, még mielőtt a küldöttség egyáltalán elindult volna. Nem szokás elküldeni a trónörökösöt, hogy találkozzon a menyasszonnyal, amíg a szerződés részleteinek legnagyobb részében meg nem állapodtak. Türelem könnyen rájött, hogy a tárgyalások egyik nyitva maradt pontja csakis az a kérdés lehet: Melyik lány? Lyra, a legidősebb, aki tizennégy évesen a második helyen állt az utódlási sorban? Rika, aki csupán egy évvel volt fiatalabb Türelemnél, és messze a legokosabbnak tartották a Heptarcha gyermekei közül? Vagy talán az aprócska Klea, aki mindössze

hétesztendő volt, de természetesen elég idősnek számított ahhoz, hogy kiházassítsák, ha a politika úgy követeli?

Türelemnek ezzel kapcsolatban mindössze egyetlen feladta lehetett. Folyékonyan beszélt tasszálul, és erősen kételkedett benne, hogy Prekeptor herceg egy szót is tudna agarantul. Tasszáliában szűk látókörű emberek éltek, akik állhatatosan ragaszkodtak a nyelvjárásukhoz. Ha találkozára kerülne sor Prekeptor és Oruc egyik lánya között, Türelem kitűnő tolmács lenne. És mivel Klea nem számított valószínű jelöltnek, Rika pedig tűrhetően beszélt tasszálul, a reménybeli menyasszony alighanem Lyra lehetett.

Mindez annyi idő alatt futott át Türelem agyán, amíg felhúzta a selyemkombinéját. Utána szembefordult Angyallal, és mosolyogva így szólt:

– Én leszek a tolmács Prekeptor és Lyra között, amikor találkoznak ma, hogy eldöntsék, utálják-e egymást annyira, hogy megérje nemzetközi perpatvart szítaniuk a házasság megtagadásával.

Angyal is elmosolyodott.

– Ez tűnik a legvalószínűbbnek.

– Akkor úgy kell felöltöznöm, hogy az illő legyen jövőbeli uralkodók hivatalos találkozójához. Beküldenéd hozzám Nailst és Calicót?

– Hogyne – mondta Angyal, de még visszafordult az ajtóból. – Ne felejtsd el: Prekeptor tudni fogja, ki vagy.

Figyelmeztetésnek szánta, és Türelem nagyon is tisztában volt vele, milyen veszélyes játékot játszik Oruc király, amikor őrá oszt szerepet a trónutódlással kapcsolatos politikai eseményekben. Különösen apja távollétében. Oruc már jó ideje elter-

vezhette ezt, nyilván ezért küldte el az apját holmi jelentéktelen ügyben. Normális esetben egy ilyen létfontosságú szövetség létrejöttében Lord Béke pótolhatatlan szerepet játszott volna a tárgyalások során.

Nails és Calico, Türelem öltöztetőcselédei rövidesen megérkeztek. Bár próbáltak könnyednek és derűsnek látszani, lerítt róluk, hogy mély – és Calico esetében pityókás – szendergésből ébresztették őket. Türelem kiválasztotta a ruháját és a parókáját, aztán igyekezett eltűnni, hogy cselédei szorgos munkával babává változtassák.

– A király színe elé rendelték – hajtogatta Nails. – Micsoda megtiszteltetés ez egy szolgáló lányának!

Bosszantó volt, hogy újra meg újra szolgának hívta az apját, de Türelem jól tudta, hogy Nails nem rosszindulatból mondott ilyet, egyszerűen csak buta volt. És ahogy az apja szokta mondani: „Sose légy dühös egy hülyére, amiért hülye módjára viselkedik.” Jobb, ha a hülyék azonosítják magukat, emlékeztette magát Türelem. Az sok bizonytalanságtól kíméli meg az embert.

A nők pont napkeltére fejezték be a munkájukat. Türelem elbocsátotta őket, majd kinyitotta kis rézládikóját, amelyben a diplomáciai felszerelését tartotta. Apja és Angyal úgy döntöttek, elég idős már ahhoz, hogy körültekintően használja ezeket az eszközöket.

Önvédelmi célból egy hurok, természetesen. Egy hihetetlenül erős műanyagból készült, hosszú zsinór, ami olyan vékony volt, hogy alig látszott. Egy kis húzás, és már át is vágta a húst. Mindkét végén műanyag fogók voltak, így Türelem nyugodtan megszoríthatta, nem kellett attól félnie, hogy lenyisszantja az ujjait.

Támadásra pedig egy üvegmedál, ami egy seregnyi pinket tartalmazott – szinte láthatatlan apró rovarokat, amelyek befészkelik magukat az emberi szembe, és néhány perc leforgása alatt méhsejtszerű fészkeket építenek fel, melyek aztán órákon belül biztos vaksághoz vezetnek. Ha a szemgolyó nem kerül sürgősen eltávolításra, az élődik átfurakodnak az agyba, és krónikus, maradandó bénulást idéznek elő. Aljas fegyver ez, de Angyal úgy tartotta, hogy az a diplomata, aki nincs felkészülve a gyilkolásra, az készüljön a halálra. Türelem hátradöntötte a fejét, és a szemébe csepegtetett abból a folyadékból, ami megölte volna az élődiket, ha érintkezésbe kerül velük. A szer órákig megmarad a szemében. Soha ne legyen nálad olyan fegyver, amit ellened fordíthatnak, szokta mondogatni az apja.

Miközben készülődött, próbálta kitalálni, miért pont őt választotta Oruc király, elvégre más tolmácsok is rendelkezésre álltak. Az, hogy mégis Türelemre esett a választása, számtalan lehetőséget felvetett, különösen, ha Prekeptor tényleg tudta, kicsoda is a lány valójában. Türelem nem tudta elképzelni, mi haszna lehet, ha ő tölti be a tolmács szerepét. Ellenben tucatnyi dolog jutott eszébe, ami balul süllhetett el, ha Lord Béke lánya áll Oruc király lánya mellett, amikor egy hatalmas királyság várományosa jön el, hogy találkozzon reménybeli feleségével.

Türelem már gyerekkora óta tisztában volt vele, hogy ő nem csupán közönséges szolga a Heptarcha udvartartásában. Az egyik legelső lecke, amit egy gyereknek Királydombon meg kellett tanulnia, az volt, hogy minden szolgálóval a legszigorúbb protokollok szerint érintkezzen. A szajhák és a cselédek nem érdemeltek több tiszteletet a kutyáknál. A nagyköveteknek és

az államminisztereknek azonban – mint például az apjának, Békének – olyan tisztelet járt, mint bármelyik lordnak a Hep-tarchát és a Tizennégy Család vezetőit leszámítva.

Ám Türelem még a király legnemesebb szolgálójának gyermekei között is különleges bánásmódban részesült. A felnőttek összesúgtak, amikor meglátták, és sokan lesték az alkalmat, amikor lopva megérintették az ajkát a kézhátukkal, afféle szimbolikus csók gyanánt.

Ötéves korában egy nap elmesélte ezt apjának, akinek azonnal szigorú lett a tekintete.

– Ha valaki még egyszer ezt meri csinálni, rögvest szólj nekem. De még jobb, ha megpróbálsz félreállni, és lehetőséget sem adsz rá nekik.

Olyan komolyan adta elő mindezt, hogy Türelem már azt hitte, valami rosszat tett.

– Nem, gyermekem – felelte az apja. – Először is soha ne mutasd ki felém a félelmedet vagy a szégyenérzetedet. Az arcod sosem tükrözhet ilyesmit.

Türelem ellazította a vonásait, ahogy a nevelője, Angyal tanította neki.

– Másodszor pedig – folytatta az apja –, nem tettél semmi rosszat. Ami viszont ezeket a felnőtteket illeti, tudhatnák, hogy amit tettek, az...

Türelem arra számított, hogy az apja olyasmit mond majd, hogy „helytelen” vagy „bűnös dolog”, mert a papok utaltak bizonyos nagyon csúnya dolgokra, amiket az emberek a gyerekek testével szoktak csinálni.

Így hát meglepődött, amikor azt a szót használta, hogy „felségárulás”.

– Felségárulás? – Ugyan mit árthat a Heptarchának, ha megérintik egy szolgáló lányának az ajkát?

Apja tanulmányozta őt egy darabig, majd így szólt:

– Úgy döntöttem, ideje megtudnod, különben nem tudod majd megvédeni magad ezektől a meggondolatlan áruelőktől. A nagyapád Heptarcha volt a halála napjáig. Rajtam kívül nem volt gyermeke.

Türelem még csak ötéves volt. Ismerte valamennyire az utódlási törvényeket, de az nem jutott eszébe, hogy saját magára alkalmazza őket. Apja jelzésértékűen a társalgó felé pillantott, ahol a cselédek hallgatóztak. Angyal kivételével az összes szolgát a király választotta ki, és azok nyíltan kémkedtek is neki. Apja Türelemre mosolygott, és megkérdezte:

– Hogy állsz a koblinddal?

Aztán a következőt írta egy darab papírra koblindul:

Fogalmazz egy rövid levelet ennek a személynek:
Agaranthamoi Heptest

Már az első szavai óta gyakoroltatták vele a nevek és címek protokollját. Az elsőbbségi jogok, rangok és királyi kegyek útvesztőszerű hálózata a második természetévé vált. Ennélfogva behatóan ismerte a királyi címek rendszerét. A hatalmon lévő Heptarcha családnevének mindig *Hept* volt a gyökere, és minden királyi vérrrel rendelkező egyén keresztnéve úgy kezdődött, hogy *Agaranth*.

Azt is tudta, hogy egyedül a hatalmon lévő Heptarcha viselheti a Heptest családnevet, és hogy az Agaranthamoi azt jelenti, „legidősebb és egyetlen gyermek”. Ennélfogva az Agaranthamoi

Heptest a definíció szerint arra a Heptarchára utalt, akinek nincsenek fivérei vagy nővérei. Mivel Orucnak, az uralkodó Heptarchának több testvére is volt, uralkodói neve Agaranthikil lett. Ez tehát nem lehetett az ő neve, márpedig Orucon kívül bárki más élő személyt Heptest néven illetni felségárulásnak számított.

Ám a próba nem merült ki annyiban, hogy megfejtette a nevek jelentését, ezt jól tudta. Apja az imént árulta el neki, hogy a nagyapja egész életében Heptarcha volt, és hogy az apján kívül nem született gyermeke. Ebből kifolyólag az Agaranthamoi keresztnév tökéletesen illett rá. Apja azt hozta a tudomására az imént, hogy ő Korfu törvényes királya.

Írt hát egy rövid levelet:

Agaranthamoi Heptest, Uram és Apám:

Legérdemtelenebb lányod könyörögve kér, hogy légy körültekintő, mert kimondani a neved egyenlő a halállal.

Alázattal, Agaranthemem Heptek

Reszketett a keze, ahogy első alkalommal írta le ezt a különös nevet. Az Agaranthemem annyit tett, „legidősebb lány és egyetlen gyermek”, a Heptek pedig azt jelentette, „a hatalmon lévő Heptarcha utódja”. Ez a név legalább olyan felségsértő volt, mint amit az apja írt le. De ez volt az igazi neve. A történelem forgatagában letaszították az apját a trónjáról, őt pedig megfosztották az örökségétől. Iszonyú teher volt ez egy ötéves gyermek számára. De ő volt Türelem, Lord Béke lánya és Angyal, a Majdnem-Bölcs tanítványa, aki az azóta eltelt nyolc évben soha, egyetlenegyszer sem ejtette ki ezeket a neveket, és a

leghalványabb jelét sem mutatta senki előtt – sem szóban, sem cselekedetben –, hogy ismerné a neki kijáró rangot és születési előjogot.

Apja elégette a nevüket tartalmazó papírt, majd szétkotorta a hamut. Attól a naptól fogva Türelem figyelte az apját, és próbálta meghatározni, mit jelent számára az élet. Oruc királynak nem akadt még egy olyan megbízható és hűséges szolgálója, mint Lord Béke, az a férfi, akit a Heptarcha cím valójában megilletett.

Még négyszemközt is, amikor senki nem hallhatta, gyakran mondogatott neki ilyeneket az apja: „Gyermekem, Oruc király a legjobb Heptarcha, akit a világ jelenleg remélhet. Ötezer év telt el, mióta az úrhajó elhozta az első embereket Imakulata világába, de még sohasem volt fontosabb megtartani egy királyt a trónján, mint ma megóvni Oruc királyt.”

Komolyan is gondolta. Mindent megtett, hogy bebizonyítsa a lányának, nem tréfál.

Kimondhatatlan gyötrelmet okozott ez Türelemnek, miközben próbálta megfejteti, miért ilyen odaadó és hűséges apja ahhoz az emberhez, aki azt a hatalmat gyakorolja és abban a tiszteletben részesül, ami jog szerint Lord Békét illetné meg. Olyan gyenge lenne az apja, hogy még azért sem képes harcolni, ami az övé kellene hogy legyen?

Egyszer, amikor tízéves volt, burkolt célzást tett rá az apjának, mennyire összezavarja őt ez a kérdés. Erre ő Türelem ajkára helyezte az ujjait, de nem úgy, mint valami áruló, aki az áldás csókját lopja le a király lányának szájáról, hanem egyszerűen csak, hogy elhallgattassa. Aztán határozottan belenézett a szemébe, és első alkalommal mondta neki:

– A király csak a királyi ház jólétével törődik. De a királynak az egész világ a háza.

Mindössze ennyi választ kapott tőle. Az azóta eltelt évek során azonban kezdte megérteni, mire gondolt. Hogy a Heptarcha, az igazi Heptarcha, mindig az egész világ üdvére cselekszik. Más lordok ügyködhetnek a saját dinasztiájuk megóvása vagy a meggazdagodás érdekében, de az igaz Heptarcha még a Heptagon Házat is feladná, és hagyná, hogy egy trónbitorló uralkodjon Heptamban, Korfu fővárosában, ha egy efféle cselekedet valami rejtélyes oknál fogva az egész világ javára válna.

Ám azt soha nem bírta megérteni, miképpen vált hasznára bárkinek is az apja félreállítására. Amint egyre tanultabb és képzetesebb lett a diplomácia és kormányzás művészetében, ahogy megfigyelte a nagy nyilvános tanácsüléseket, és értesült a kényes tárgyalásokról és egyezségekről, melyek még több hatalmat gyűjtöttek a Heptagon Háznak, Türelem világosan látta, hogy a legragyogóbb elme, aki a legjobban serénykedett, hogy megerősítse Oruc király befolyását Korfun, az Lord Béke volt.

Ahogy lenni szokott, végül megint arra a következtetésre kellett jutnia, hogy az oktatása még nem ért véget. Hogy egy napon, ha már eleget tanult és gondolkodott, meg fogja érteni, mit próbál elérni az apja azáltal, hogy olyan állhatatosan dolgozik a trónbitorló hatalmának biztosításáért.

Most azonban nem ilyen elméleti problémával állt szemben. Tizenhárom éves volt, ilyen fiatal korban még nem szokott elkezdődni az ember diplomáciai pályafutása, márpedig Oruc király azért hívta, hogy megkezdje a szolgálatot. Csapda várta, ez nem vitás, de annyira nyilvánvaló, hogy szinte már elhitte, hogy ártatlanok a szándékai. Mégis mi haszna származhat

abból Oruc királynak, ha egy kényes, a dinasztia jövőjét érintő találkozás kellős közepébe helyezi a törvényes trónörökös? Miben segíthetné Orucot, ha emlékezteti a tasszálókat, hogy a családja pusztán ötven éve birtokolja a Heptagon Házat, az eredeti uralkodóháznak pedig van egy házasulandó korú lánya, akinek a Heptarchia iránti követelése több száz generációra nyúlik vissza, egészen ötezer évre, amikor az első emberi lény Imakulata földjére lépett? Nagy meggondolatlanságnak tűnt a dolog, nehéz volt elhinni, hogy Oruc olyan nyereségre számított, ami ellensúlyozta volna a potenciális kockázatot.

Mindazonáltal oda megyek, ahová a király kéri, és azt teszem, amit a király óhajt, hogy eleget tegyek a király elvárásainak.

Oruc nem a közudvaron fogadta őt, ahhoz még korán volt. Ehelyett a Heptarcha rezidenciájába vezették Türelmet, ahol a reggelire felszolgált kolbász szaga még mindig megfűszerezte a levegőt. Oruc először úgy tett, mintha észre sem vette volna a lányt. Éppen intenzív társalgást folytatott Letheko úrnő fejjével, aki tavaly bekövetkezett haláláig Oruc udvarmestereként szolgált. Ő volt az egyetlen szolga a király udvartartásából, aki ugyanolyan behatóan ismerte a protokollt, mint Lord Béke. Mivel ez utóbbi jelenleg máshol tartózkodott, nem volt meglepő, hogy Oruc király áthozatta a Szolgák Csarnokából Letheko fejét, hogy tanácsokkal lássa őt el a tasszáliai küldöttség látogatása során.

– Bort nehogy felszolgáltass nekik! – hangsúlyozta Letheko.

Olyan élénken mozgatta a száját, hogy az egész üvegbúra mozgott vele együtt. Oruc király elengedte a léghólyagot, hogy megfogja az üveget. Kár lett volna kiönteni a gúlokat, amik

életben tartják a fejet, vagy piszkos folyadékot lötytyinteni a terem finom szőnyegére.

Levegőtől megfosztva bár, de Letheko tovább mozgatta a száját, mintha az érvelése túl fontos lett volna ahhoz, hogy holmi hang hiánya félbeszakíthassa. Oruc újakezdte a pumpálást.

– Hacsak nem akarod, hogy megvetéssel gondoljanak rád és borisszának tartsanak. Ők komolyan veszik a vallásukat, nem úgy, mint egyesek, akik úgy viselkednek, mintha azt hinnék, a Virrasztók nem többek. . .

Oruc hagyta, hogy a hólyag ismét kifogyjon a levegőből. Intett egy cselédnek, hogy vigye el Letheko fejét, majd Türelem felé fordult.

– Türelem úrnő – szólította meg.

– Nagyon kedves a Heptarchától, hogy ily nemesen szól legalacsonyabb szolgálja lányához. – Csak formalitás volt ez a stílus, de Türelem, akárcsak az apja, olyan őszintén tudta előadni a diplomatikus beszédnek ezen elcsépezt frázisait, mintha még soha nem mondták volna ki őket.

– Milyen bájos! – mondta Oruc király. Odafordult a feleségéhez, akinek éppen a haját fésülték. – Tartsd fel a tükröd, szerelmem, és nézd csak meg. Hallottam, hogy csinos lány, de nem is sejtettem, hogy ennyire.

A király hitvese felemelte a tükrét, amelyben Türelem jól láthatta a nő iránta érzett szintiszta gyűlöletét. Elpirult és lesütötte a szemét, éppen úgy, mintha ámuló pillantásban lett volna része.

– Bájos – mondta a hitves. – De túl hosszú az orra.

– A királyi úrnő igazat szól – mondta Türelem szomorúan. – Ezt a hibát édesanyámtól örököltam, de az apám így

szerette őt. – Apja most mérges lenne rá, amiért emlékeztette őket, ha mégoly finoman is, a családi kapcsolataira.

Ám hangszíne olyan hibátlan szerénységről tanúskodott, hogy megjegyzését nem lehetett zokon venni. Ha a királyné tovább provokálja, azzal egyre faragatlanabbnak tünteti fel magát, még a férje szemében is.

Oruc szemmel láthatólag ugyanerre a következtetésre jutott.

– A hajad már épp eléggé gyönyörű a mai nap igényeihez mérten, szerelmem – szólt hitveséhez. – Talán elmehetnél megnézni, hogy Lyra elkészült-e már.

Türelem elégedetten nyugtázta, hogy helyesen következtette ki, melyik lányról szólt a tasszál szerződés. Azt is élvezettel figyelte, ahogy a királyné igyekezett fejedelmi benyomást kelteni, miközben kivonult a szobából. Szánalmas. Oruc király nyilvánvalóan a hivatali méltóságán alul házasodott. Mindazonáltal Türelem megértette a hitves ellenséges érzületét, hiszen a pusztá létezésével is fenyegetést jelentett a gyermekei számára.

Persze ezeket a gondolatokat elrejtette Oruc elől. Ő nem látott mást, csak egy szégyellős kislányt, aki arra várt, hogy megtudja, miért hívatta őt a király. Azt főleg nem vette észre, milyen feszült, noha Türelem olyan figyelmesen nézte az arcát, hogy minden egyes másodperc egy teljes percnek tűnt, és szemöldökének vagy ajkának minden apró rezzenése széles taglejtésnek tetszett.

Oruc gyorsan felvázolta neki, amit ő már egyébként is ki-következtetett, majd azzal az utasítással fejezte be, amire a lány számított.

– Remélem, hajlandó leszel segíteni abban, hogy a gyerekek szót érthessenek egymással. Hiszen te olyan folyékonyan beszélsz tasszálul, míg szegény Lyra biztosan nem tud többet tíz szónál.

– Nagyobb megtiszteltetés ez annál, mint amit elbírok – felelte Türelem. – Gyermekek vagyok csupán, és félek a hangomat adni ilyen súlyos ügyekhez.

Azt tette, amit apja tanítása szerint egy hűséges szolgának tennie kell: figyelmeztetni a királyt, ha a kiválasztott módszer kivételesen veszélyesnek látszott.

– Elbírod te a megtiszteltetést – válaszolta szárazon Oruc. – Te és Lyra együtt játszottatok gyerekkorotokban. Sokkal felszabadultabb lesz majd, a herceg nemkülönben, ha a tolmácsuk egy gyerek. Így talán nyíltabbak is lesznek egymással.

– Megteszem, ami tőlem telik. És minden szót megjegyzek majd, így tanulhatok a hibáimból, ha utóbb felhívod rájuk a figyelmemet.

Türelem nem ismerte elég jól ahhoz a királyt, hogy olvasni tudjon nyugodt arckifejezéséből. Tényleg azt kérte tőle, hogy kémkedjen Lyra és a tasszál herceg után? És ha igen, megértette vajon az ígéretét, hogy utána minden szavukat jelenteni fogja? A kedvére tettem vagy megsértettem őt, túl sokat képzeltem a parancsaiba, vagy nem eleget?

Oruc intett neki, hogy elmehet, de Türelem azon nyomban ráébredt, hogy még nem teheti.

– Nagyuram – szólította meg.

Amaz felhúzta a szemöldökét. Merész dolog volt meghoszszabbítani az első találkozást a királlyal, de ha elég nyomós az indok, akkor nem fog a kárára válni.

– Láttam, hogy nálad van Letheko úrnő feje. Feltehetnék neki néhány kérdést?

Oruc király bosszúsnak látszott.

– Mondta az apád, hogy teljes diplomataképzésben részesültél.

– A diplomataképzés része – felelte lágyan Türelem –, hogy több választ kapjunk, mint amire véleményünk szerint szükségünk lesz, így soha nem fogjuk azt kívánni, amikor már késő, hogy bárcsak feltettünk volna még egyetlen kérdést.

– Engedjétek beszélni Letheko fejével! – intett Oruc. – De nem itt. Ma reggelre eleget hallottam a locsogásából.

Még egy asztalt sem bocsátottak a rendelkezésére, ezért Letheko úrnő üvegedénye közvetlenül a padlóra került a folyosón. Türelem udvariasságból kilépett a szoknyájából, és keresztbe tett lábbal a padlóra ült, így Lethekónak nem kellett felnéznie rá.

– Ismerlek? – kérdezte a fej.

– Én csak egy gyerek vagyok – válaszolta Türelem. – Talán észre sem vettél.

– De észrevettelek. Béke gyermeke vagy.

Türelem bólintott.

– Oruc király tehát olyan kevésre tart engem, hogy gyerekek gondjára bízza a birkahólyag tüdőm pumpálását, akik aztán rikácsoló hangot csiholnak ki belőlem ezen a lepusztult folyosón. Ennyi erővel a mocsárszéli Közösségi Terembe is küldhetne, hogy koldusoknak magyarázzam a nyomor protokollját.

Türelem szégyellősen elmosolyodott. Sokszor hallotta már Lethekót ebben a kedélyállapotban, és tudta, hogy az apja min-

dig úgy válaszolt neki, mintha az öreg hölgy csak csipkelődött volna. Ez a módszer neki is ugyanúgy bevált, akárcsak az apjának.

– Ördögi egy lány vagy te – jegyezte meg Letheko.

– Apám is ezt mondja. De most hadd kérdezzek pár dolgot, amit csak te válaszolhatsz meg!

– Vagyis apád Királydombon kívül tartózkodik, különben őt magát kérdeznéd.

– Én leszek a tolmács Lyra és Prekeptor között az első találkozásukon.

– Beszélsz tasszálul? Ó, hát persze, Béke lányának mindent tudnia kell. – Letheko hosszan, színpadiasan felsóhajtott, amihez Türelem jó sok levegőt biztosított, hogy a kedvében járjon. – Be kell valljam, mindig is szerelmes voltam az apádba. Kétszer is megözevgyült, mégsem ajánlotta fel soha, hogy lehemperedik velem a Csontok Útján az Úrhajó Kapitányának szobra mögött. Nem voltam ám mindig ilyen. – Itt kuncogott egy kicsit. – Ha tudnád, milyen testem volt!

Türelem vele együtt nevetett.

– Mire vagy hát kíváncsi?

– Nos, a tasszálók ugyebár hívők. Mit takar ez a gyakorlatban? Mi botránkoztathatja meg Prekeptort?

– Lehetőleg ne viccelődj az Úrhajó Kapitányának szobrával és a hempergőzéssel.

– Ugye nem hiszik, hogy ő volt Kristus?

– Ők Figyelők, nem Emlékezők. Nem gondolják, hogy Kristus valaha is eljött volna Imakulatára, de mindennap figyelik az eljöveteletét.

– Virrasztók?

– Isten óvjon minket a Virrasztóktól! De igen, majdhogynem. Csak szervezettebbek, persze. Mindenekelőtt hisznek a hadviselésben, szentségként tekintenek rá. De hát én a protokollban vagyok jártas, nem a teológiában.

– Adj meg nekem minden szükséges figyelmeztetést!

– Akkor hagyj abba a pumpálást.

Türelem úgy tett, ahogy Letheko kérte, majd hanyatt feküdt a fej előtt, hogy olvashasson az ajkáról és elkaphassa a hangfoszlányokat, amiket egy nem lélegző száj produkálni képes.

– Komoly veszélyben vagy. Úgy tartják, hogy a hetedik hetedik leánygyermek hozza majd el Kristost.

Türelem nem volt benne biztos, jól hallotta-e. Semmit nem mondott neki ez a szófordulat. Tanácstalan kifejezést öltött az arcára.

– Senki sem mondta neked? Isten segítsen meg, gyermekem. Egy ősi prófécia – egyesek szerint olyan régi, mint maga az Űrhajó Kapitánya – azt hirdeti, a hetedik hetedik leány megmenti majd a világot. Avagy elpusztítja. Homályos a prófécia.

Hetedik hetedik hetedik leány. Mi a fenét jelenthet ez?

– Hétszer hétszer hét generáció az Űrhajó Kapitánya óta. Irena volt az első. Te vagy a háromszáznegyvenharmadik Hep-tarcha.

Türelem letakarta Letheko ajkát az ujjával, hogy még csak ne is tátogjon ilyen árulást. Letheko elmosolyodott határtalan jókedvében.

– Ugyan mit tehetnek velem szerinted? Levágják a fejem?

Ám Türelem nem volt ostoba. Tudta, hogy a fejeket sokkal kegyetlenebbül és kevesebb erőfeszítéssel lehet megkínózni,

mint ahogy az egy élő emberi lény esetében valaha is lehetséges lenne. Bölcsebben tette volna, ha azonnal befejezi ezt a veszélyes társalgást Lethekoval, de hát még sosem hallott erről a prófécia-ról. Persze eddig is tisztában volt vele, milyen veszedelmet jelent rá nézve potenciális trónkövetelő mivolta, most azonban, hogy megtudta, hogy a világ minden emberi nemzetének összes igaz hívője egy prófécia beteljesítőjeként gondol rá... Hogy tehetette meg az apja, hogy oly sok éven át elhallgatta előle, minek látják az emberek?

Letheko azonban még nem fejezte be:

– Amikor megszülettél, százezer tasszál jelentkezett önként a seregbe, hogy megtámadják Korfut és trónra juttassanak téged. Ezt azóta sem felejtették el. Ha a legcsekélyebb hajlandóságot is mutatod, hogy csatlakozz hozzájuk, a tasszások szent háborút fognak hirdetni Korfu ellen, és olyan nagy számban, olyan rettenetes haraggal fognak ránk rontani, amelyet a legutóbbi kobland invázió óta nem tapasztaltunk. Oruc királynak elment az esze, hogy egy helyiségbe rak téged egy fiatal tasszál herceggel, aki a férfiasságát kívánja bizonyítani.

Türelem újra elnémította Letheko száját a kezével, aztán felemelkedett a padlóról, előrehajolt, és megcsókolta az aszott fej ajkát. Az üvegben lévő folyadékok förtelmes bűzt árasztottak, de Türelem nem bánta, mert Letheko roppant szenvedést kockáztatott, amikor valami sokkal fontosabbat árult el annál, hogyan kell viselkedni egy istenfelő tasszál herceggel. Az üveg alján egy gúl tocsogott lustán. Az öregasszony szemébe könny szökött.

– Milyen sokszor akartalak a karjaim közé szorítani, és azt kiáltani: Én Heptarchám, Agaranthemem Heptek! – tátogta Letheko.

– És ha így tettél volna – suttogta Türelem –, már halott lennék, te nemkülönben.

Letheko arcán eszelős vigyor jelent meg.

– Így is az vagyok.

Türelem felnevetett, és levegőt pumpált Lethekónak is, hogy vele nevetessen. Azután szólt a bakónak, hogy vigye vissza az öreg hölgyet a Szolgák Csarnokába.

Más fényben látta az ügyes-bajos dolgaikat intéző embereket, miközben átsétált az udvar hatalmas terméin. A legtöbben természetesen keresztet viseltek, de csak mert ez volt a módi. Hányan lehettek közülük hívők? Hányan lehettek Figyelők, vagy akár titkos Virrasztók, akik örült gondolatokat dédelgettek arról, amint Türelem megmenti, avagy elpusztítja az emberi fajt, midőn bejelenti Kristos eljövetelét Imakulatára? Ami még lényegesebb, hányan halnának meg annak érdekében, hogy megdöntsék Oruc királyt és újra Békét nevezzék ki a Heptagon Ház urának, Türelmet pedig lányaként és utódjaként ismerjék el?

És mialatt véres képek jelentek meg előtte a forradalomról, apja higgadt hangja tört a felszínre, hogy elmondja, amit már számtalan alkalommal hallott tőle: „Legfőbb kötelezettséged az egész világ legnagyobb jólétben tartása. Ha ez biztosítva van, csakis akkor foglalkozhatsz személyes érzésekkel, kényelemmel és hatalommal. A királynak az egész világ a háza.”

Ha az a fajta nő lenne, aki véres vallási háborúba taszítaná Korfut és Tasszáliát, akkor önző és örült természete nem tenné méltóvá a Heptarcha címre. Egy efféle háború millió áldozatot követelne. Hogy születhetne bármi jó abból az óceányi vérből?

Nem csoda, hogy apja nem árulta el neki. Iszonyú kísértés volt ez, amellyel fiatalabb korában nem szabadott szembesülnie.

Még mindig fiatal vagyok, gondolta. Oruc király mégis magamra hagy engem Prekeptorral és Lyrával. Lehetőségünk lesz tasszálul beszélgetni, és senki nem fogja megérteni. Tervet szöhetünk. Felségárulást követhetek el.

Próbára tesz engem. Arra kíváncsi, hűséges leszek-e hozzá vagy sem. Kétségtelen, hogy még Letheko fejét is szándékosan bocsátotta a rendelkezésemre, hogy megtudjam tőle, amiről Oruc biztosra vette, hogy el fog mondani nekem. Az életem – sőt alighanem apám élete is – pillanatnyilag a saját kezemben van.

Apám azonban azt mondaná: „Mi a te életed? Mi az én életem? Csak azért tartjuk magunkat életben, hogy a királyi házat szolgálhassuk.” És nem tenné hozzá, de én emlékeznék rá, hogy a királynak az egész világ a háza.

Türelmem próbált rájönni, élve vagy holtan lenne-e nagyobb hasznára a világnak. De jól tudta, hogy ilyen döntés meghozatalára nem lenne képes, egyelőre még nem.

Igyekszik majd életben maradni, mert nem tudta elképzelni, hogy másképp tegyen. A túlélés pedig abszolút, feltétlen hűséget követelt Oruc király felé. Még a látszatát is kerülnie kell annak, hogy esetleg összeesküvést forral a trón elfoglalására.

Egy dolog biztos volt. Ha ennek vége, ha sikerrel veszi az akadályt, apja és Angyal egyszerű kis próbái többé nem fogják megijeszteni.

2. FEJEZET

Isten anyja

Lyra a Heptagon Ház kertjében várakozott. Egyértelműen az anyja öltöztette fel: ruhája a szemérmesség és a csábítás bizarr keveréke volt. Erényesen nyaktól földig ért, a toroknál és csuklónál egy leheletnyi kis csipkével. Ám anyaga áttetsző volt, ezért ha hátulról esett rá a fény, tökéletesen kirajzolta viselőjének érzéki alakját.

– Ó, Türelem! Úgy megörültem, amikor apa azt mondta, megengedi, hogy tolmácsolj nekem. Napokig könyörögtem neki, míg végül beleegyezett.

Elképzelhető, hogy itteni jelenléte csupán Lyra könyörgésének az eredménye? Lehetetlen – Oruc erős férfi, nem hagyná, hogy a lánya szeszélyessége veszélybe sodorja a trónt.

– Én is örülök neki – válaszolta Türelem. – Sajnálni fogom, ha el kell hagynod Heptamot, de legalább megmondhatom neked, hogy helyeslem-e.

Nyilvánvalóan tréfának szánta, hiszen egy tizenhárom éves szolga csak viccből mondhat ilyet a Heptarcha lányának, de Lyra olyan feszült volt, hogy észre sem vette az illetlenséget a megjegyzésben.

– Remélem, igen. Ja, és ha látsz benne valamit, amit én nem, kérlek, szólj róla. Olyan nagyon kedvére akarok tenni apának ezzel a házassággal, de ha ez a herceg igazán szörnyű alaknak bizonyul, nem hiszem, hogy képes leszek rá.

Türelem semmi jelét nem mutatta a megvetésnek, amit érzett. Képzeljük csak el: egy lány az Úrhajó Kapitányának vérvonalából egyáltalán gondolni merészel rá, hogy eláll egy házasságtól, és nem az állam érdekében, hanem mert nem találja vonzónak a kérőt. A személyes ízlést a királyi ház jóléte elé helyezni bőséges bizonyítéka volt az alkalmatlanságnak. Egy vidéki házban lenne a helyed, gondolta magában Türelem, és egy vidéki főúr lányaként vidéki táncmulatságokra kellene járnod, ahol a barátnőiddel azon vihorásznátok, melyik vidéki fiúnak van a legkevesebb pattanása és a legkevésbé visszataszító szájszaga.

Sem szavai, sem az arca nem árulták el valódi érzéseit. Helyette inkább tökéletes tükörré változtatta magát, ami pontosan azt tükrözte vissza Lyrának, amit az látni és hallani akart.

– Nem lesz szörnyű alak, Lyra. Nem jött volna el ilyen messzire a küldöttség, ha a hercegnek két feje lenne a vállán.

– Nem is születnek már kétfajú emberek – mondta Lyra. – Van ellene oltóanyag.

Szegény gyermek, gondolta Türelem. Pedig általában megértette az ilyen nyilvánvaló iróniát.

Nem érezte helytelennek, hogy gyerekként gondolt a három évvel idősebb Lyrára. A királylányt túl sokat babusgatták és kényeztették, és bármiről tanúskodott is a teste, még nem volt igazi nő. Gyerekkorukban, amikor együtt játszottak Királydombon, Türelem ezernyi alkalommal kívánta, hogy bárcsak a Heptarcha egyik lányának puha ágában tölthetne évi egyetlen

éjszakát. De most, hogy látta a szelíd nevelés gyarló eredményét, csendben köszönetet mondott az apjának a hideg szobáért, a kemény ágyért, az egyszerű ételekért, a végtelen tanulásért és gyakorlásért.

– Igazad van, hát persze – mondta Türelem. – Megengednél nekem egy szerencsecsókot?

Lyra zavartan kinyújtotta a kezét. Türelem letérdelt elé, és tisztelettudóan megcsókolta Lyra ujjbegyeit. Már évekkel ezelőtt kitapasztalta, milyen nyugtató hatással van az efféle hódolat Oruc lányaira. Ahogy Angyal is mondani szokta: a saját alázatod a legjobb hízelgés.

A kert túlsó végében kinyílt az ajtó, és egy fehér sólyom röppent ki a szabadba. Egyenesen felrepült a magasba, ahol aztán körözni kezdett. Egy fehér énekesmadár, ami egy alacsony ágon gubbasztott, édes dalolásba fogott. Lyra a szájához kapta a kezét, és halkán felkiáltott, amikor a sólyom zuhanórepülésbe kezdett. Egyenesen az énekesmadár felé tartott...

Csak hogy aztán egy sebesen kivetett háló csapdájába essen. Vergődött ugyan, de a fiatal solymász, aki elkapta, gyakorlott kézzel kikerülte a csattogó csórt, és fejfelé tartva kivette a madarat a hálóból. A solymász teljesen fehér ruházatot viselt, azt a fajta vakító fehéret, ami bántja a szemet, ha visszaveri a nap fényét. A férfi fütytyentett, mire kinyílt mögötte az ajtó, és két szolgáló jelent meg ketrecekkel cipelve. A solymász néhány röpké másodperc alatt be is tette a madarakat a ketrecekbe.

Mindeközben az énekesmadár egy árva hangjegy erejéig sem hagyta abba a dalolást. Nyilván olyan sokszor elpróbálták már ezt a jelenetet, gondolta Türelem, hogy az énekesmadár rég elvesztette a sólyomtól való félelmét.

Aztán alaposabban szemügyre vette a madarat, és ráébredt, hogy azért maradt tökéletesen higgadt, mert vak volt. Kiszedték a szemét.

A szolgák hátrahúzódtak az ajtóhoz, amikor a solymász térdre ereszkedett Lyra előtt, és tasszál nyelven beszélni kezdett:

– Me kia psole o ekeiptu – suttogeta.

– Így foglak mindig megvédeni a felforgatóktól – mondta Türelem. A hanghordozása, amennyire csak lehetett, tökéletes mása volt Prekeptorénak.

– Gyönyörű volt – mondta Lyra. – A dal, és ahogy megmentetted a madarat.

– Iptura oeenue – tolmácsolta Türelem Lyra elragadtatását utánozva. – Oeris, marae i kio psolekte.

– Nahát, mintha csak magamat hallanám – suttogeta Lyra.

Prekeptor folytatta, Türelem pedig fordított:

– Hoztam egy ajándékot a Heptarcha lányának. – Kinyújtotta a kezét, és a szolga egy könyvet helyezett bele. – Az Úr-hajó Kapitány lánya, Irena Testamentumának egy példánya.

Türelem felé tartotta az ajándékot, akit bosszantott a dolog, mert sokkal helyesebb lett volna, ha a kérő figyelmen kívül hagyja a tolmácsot, és egyenesen választottja kezébe helyezi a könyvet. Bár elképzelhetőnek tartotta, hogy Tasszáliában még a szeretők meghitt ajándékai is szolgák közvetítésével cserélnek gazdát. Furcsább szokások is léteztek ennél.

Lyra izgatottságot színlelt, amikor Türelem átadta neki a könyvet. Türelem diszkréten felhívta rá a figyelmét, hogy a könyv lapjai megmunkálatlan papírlevelekből készültek, vagyis tökéletesen egységes formájúra és méretűre növesztették őket, így nem kellett semmiféle vágás a könyv elkészítéséhez.

– Sok erőfeszítést igényelt a papírlevél kitenyészése – magyarázta Türelem.

Azt már nem tette hozzá, hogy ő ennél nagyobb időpazarlást el sem tudna képzelni, hiszen a megmunkált papírlevél tartósabb volt, és írni is jobban lehetett rá.

– Ó! – jegyezte meg Lyra, majd sikerült kinyögnie egy nyájas kis köszönetfélét is.

– Ne hidd, hogy a növénytermesztési technikámmal kérkedek – tiltakozott a herceg. – Imakulata növényei és állatai gyakran keltenek olyan benyomást, mintha megértenék, milyen jellegzetességeket kívánunk kifejleszteni, és meg is változtatják magukat az együttműködés érdekében. Ehhez hasonlóan én is örömmel teljesítem majd, amit a Heptarcha lánya megkíván tőlem.

Türelem egyre kényelmetlenebbül érezte magát, mivel Prekeptor továbbra is egyenesen őt nézte beszéd közben Lyra helyett. A tolmács csak egy bútordarab, minden diplomatának ezt tanítják. A tasszál hercegek a jelek szerint kivételt képeztek.

Prekeptor újabb ajándékkal rukkolt elő: egy kis üreges üvegpálcával, amelyben fény áramlott. Még fényes nappal is világított, amikor pedig a herceg beárnyékolta a kezével, határozottan ragyogott. Prekeptor szerényen elmosolyodott, és újfent tartott egy kis beszédet szegényes gazdálkodási képességeiről:

– Ha maradt volna még Bölcs ezen a világon, sokkal gyorsabban is elkészíthettem volna ezt a genetikai molekulák megváltoztatásával, így azonban a nagy hajófaló magját változtattam át valami hasznossá. – Elmosolyodott. – Ezzel azután is olvashatod a Testamentumot az ágyadban, hogy az apád rád szól, hogy fújd el a gyertyákat.

- Sohasem olvasok az ágyban – mondta zavartan Lyra.
- Csak vicc volt – felelte Türelem. – Mosolyogj egy kicsit.

Lyra felnevetett. Túl hangosan, ami nyilvánvalóvá tette, hogy igyekszik az udvarló kedvében járni. Nyilvánvaló okok miatt. A herceg fehér ruházata karcsúnak és erősnek láttatta a testét, míg arcáról akár a bátorság, férfiasság vagy erény szobrát is megmintázhatták volna. Amikor mosolygott, mintha szerelmet vallott volna a szemével. Mindezek Lyra figyelmét sem kerülték el.

Az viszont igen, hogy Prekeptor egyszer sem vette le a szemét Türelemtől. És Türelem most döbönt rá, milyen veszélyes játékot játszik a herceg.

– A Heptarcha lánya láthatja majd, hogy a Testamentum próféciai, amelyek nagy örömet jósolnak, mind az ő élete során fognak beteljesedni – mondta Prekeptor.

Türelem kötelességtudóan fordított, de mostanra már rájött, hogy a herceg minden szava neki szól, az igazi Heptarcha lányának, így minden kettős értelmet nyert. A Testamentum jövendölései között minden biztonnyal szerepelt valami hümbü a hetedik hetedik hetedik leányról. Prekeptor arra ösztökölte Türelmet, hogy fogadja el a próféciaikat.

A hercegnek volt még egy harmadik ajándéka is: egy műanyag hüvely, melyet az üvegpálcára lehetett húzni. A hüvelyen belül az állandóan változó áramlatok élénk színű, de átlátszó állatokat formáltak. A pálcával a belsejében a látvány lenyűgöző és gyönyörűsége volt. Prekeptor átnyújtotta a tárgyat Türelemnek.

– A Heptarcha lánya láthatja majd, hogy – amennyiben úgy tartja kedve – koronaként is viselheti ezt az egész világot

csodálatára. Olyan, mintha a jövőt szimbolizálná: bármilyen szint választhat, amelyet aztán mindenhová követhet. Ha a Heptarcha lánya bölcsen választ, olyan ösvényre lép majd, melynek végén helyreáll mindaz, mi elveszett.

Beszéd közben szinte észrevétlenül elhagyta a kétértelműséget. Most már nyilvánvalóan csakis Türelemhez beszélt, arra ajánlkozván, hogy visszajuttatja őt a trónra.

Türelem semmiképp sem fordíthatta le Prekeptor utolsó mondatát, Lyra magyarázatot követelt volna. Ki sem hagyhatta azonban a fordításából, és a jelentését sem változtathatta meg, mert Oruc besúgói gyanút fogtak volna, hogy konspirál a herceggel, azért hallgatja el áruló ajánlatát.

Ezért inkább nem szólt semmit.

– Mit mondott? – kérdezte Lyra.

– Nem értettem – hazudta Türelem, majd Prekeptorhoz fordult. – Sajnálom, hogy ilyen szegényes a tasszál tudásom, de semmit nem értek ezzel a témával kapcsolatban. Megkérném a herceget, hogy olyan dolgokról társalogjon, amelyeket eme gyarló tolmács is képes felfogni.

– Világos – válaszolta az mosolyogva, reszkető kézzel. – Én magam is félek itt a Heptagon Ház szívében. Azt viszont nem tudod, hogy egész társaságunk képzett katonákból és orgyilkosokból áll, akik készek behatolni a Heptagon Ház legeldugottabb zugaiba, hogy elpusztítsák az ellenségeid.

Akármit válaszoljon is erre Türelem, az a halálos ítéletét jelenthette. Őt magát is orgyilkosnak nevelték, és jól tudta, hogy ha volt is valami esély arra, hogy Prekeptor terve beváljon, azt épp most tette tönkre azáltal, hogy hangosan kimondta a szabad ég alatt a kertben. A Heptagon Házban valószínű-

leg éppen most vették őrizetbe kíméletlenül az egész tasszáliai küldöttséget, saját hercegük szavait hozva fel vádként. Már maga a tény, hogy Prekeptor nem tudta, ki fogják fülelni itt a kertben, sokat elárult Türelemnek: túl nagy bolond ő ahhoz, hogy rábízza az életét.

De semmit sem mondhatott, hogy leállítsa őt és tisztázza magát. Ha azt felelné, nincsenek ellenségei itt a Heptagon Házban, azzal elismerné, hogy Prekeptor helyesen hívta őt a Heptarcha lányának. Továbbra is úgy kellett tennie, mintha fogalma sem lenne róla, miért beszél hozzá a herceg, ehhez pedig el kellett játszania, hogy a legegyszerűbb tasszált sem érti meg. Ezt valószínűleg senki sem fogja elhinni, de nem is volt szükség rá, hogy elhiggyék. Csak az számított, hogy elég meggyőző legyen ahhoz, hogy Oruc úgy tehesse, mintha hinnen neki. Amíg mindketten úgy tudnak tenni, mintha Türelem nem sejtene, hogy ő az igazi Heptarcha lánya, van esélye rá, hogy életben hagyják.

Ezért hát felöltötte legértetlenebb arckifejezését, és így válaszolt:

– Sajnálom, de úgy néz ki, elértem képességeim határát. Azt hittem, elég jól beszélek tasszázul, de most már látom, hogy nem.

– Mit mondott? – kérdezte Lyra nyugtalansággal a hangjában.

Minden oka megvolt erre a nyugtalanságra, hiszen Prekeptor távolról sem azért jött, hogy feleségül vegye, hanem azért, hogy megölje az apját, és alighanem őt is.

– Sajnálom – felelte Türelem –, szinte semmit nem értettem belőle.

– Azt hittem, folyékonyan beszéled a nyelvet.

– Én is.

– Kristus anyja – suttogta Prekeptor. – Isten anyja, miért nem látod Isten kezét az eljövetelemben? Én vagyok az angyal, ki az ajtóban áll és kopogtat. Közlöm veled: Isten meg fogja tölteni a méhedet.

A szavai is elég félelmetesek voltak, de a buzgalom, amellyel kimondta őket, egyenesen rémisztő. Milyen szerepet képzelt el Türelemnek a vallása tanítása szerint? Isten anyja – ő az az ősi szűz volt a Földről, Prekeptor mégis így szólította, mintha az ő neve lett volna.

Ám továbbra sem mutatta jelét meglepődöttségének, arcán még mindig zavart bizonytalanság tükröződött.

– Szent anya, hát nem látod, hogyan készítette elő Kristus az utat az érkezésére? – A herceg tett egy lépést Türelem felé, aki azonnal megkeményítette a vonásait, úgyhogy Prekeptor visszahátrált két lépést. – Nem számít, mit gondolsz, Istennek nem lehet ellenállni. Hétszer hétszer hét nemzedéket szentelt rá, hogy megteremtsen téged, ki megfelelő anyja leszel majd Kristus megtestesülésének Imakulata bolygóján. Ez több nemzedék, mint amennyi a földi Szűz idejéig visszavezethető.

Türelem hagyta, hogy a tehetetlen, zavart kifejezés visszatérjen az arcára, közben pedig próbálta kitalálni, mitévő legyen. Bizonyos szempontból olyan volt ez, mint Angyal egyik kedvenc játéka: feladott neki egy bonyolult matematikai problémát – szóban, hogy semmiféle írás ne segítse összpontosítani –, aztán rögtön belefogott egy szerteágazó történetbe. Öt perccel, tíz perccel vagy fél órával később véget ért a történet, és Angyal

már követelte is a választ a matematikai problémára. Miután Türelem megválaszolta azt, Angyal arra kérte, hogy mondja vissza neki az egész történetet. Aprólékosan. Így Türelem az évek során tökélyre fejlesztette a képességét, hogy egyszerre két dologra koncentráljon. Persze még soha nem függött az élete a játék kimenetelétől.

– Látom, nem tanították meg neked. Meghagytak tudatlanságodban valódi kilétedet illetően. Ne tégy úgy, mintha nem értenéd a nyelvemet, mert tudom, hogy érted, és elmondom neked az igazságot.

Isten úgy teremtette Imakulatát, hogy ezt a bolygót járja át legjobban a szelleme. Ezen a világon a teremtés erői gyorsan és alaposan működnek. A Földön több ezer generáció kellett egy-egy evolúciós változás bekövetkeztéhez. Itt csupán három vagy négy nemzedék alatt gyökeres változásokat tudunk előidézni bármelyik fajnál. Ajándékba hozott csekélységek is új fajok, amelyeket négy generáció alatt sikerült tökéletesre csiszolni. Mintha a genetikai molekula megértette volna, milyenné akarjuk alakítani, és ezért megváltoztatta volna magát. Ez éppúgy igaz a Földről származó, mint az őshonos fajokra. Csakis itt, Imakulatán, Isten teremtésre szánt világában fordulhat elő, hogy a teremtmények genetikai molekulái, melyek az akarat tükröi, a változás legcsekélyebb parancsának is engedelmeskedjenek. Mert ugyan hogy növelhetné meg a növény szaporodási esélyeit, ha több fényt bocsát ki? Mégis, hirtelen az összes növény több fényt kezd sugározni, még azok is, amik nem vettek részt a kísérletben, és legalább fél mérföld távolságra vannak. Érted, mit jelent ez? Itt, Imakulatán, Isten adott nekünk egy kis ízelítőt a hatalmából.

Türelem eljátszott a gondolattal, hogy megöli a herceget, de aztán elvetette. Ha Preceptor csak a Heptarcha egyik közönséges alattvalója lett volna, Türelemnek kötelessége lett volna megölnie azért, amit eddig mondott, ha másért nem, mert veszélyt jelentett Lyrára. Egy tolmácsnak azonban nem járt ki az az előjog, hogy megölje Tasszália trónjának örökösét. Oruc király esetleg úgy értelmezhetné a dolgot, mint egy szerencsétlen beavatkozást a külpolitikájába.

– Ám az emberiség tenyésztését Isten megtartotta magának. Imakulata létformái közül egyedül az emberi lények maradnak változatlanok. Az ember teremtését Isten végzi el. És ennek legvégső eredménye vagy te – ugyanis Isten téged bíz majd meg vele, hogy megszüld Kristost, az egyetlen tökéletes embert, aki Isten tükre, pont, ahogy a genetikai molekula az akarat tükre, a cerebrum az identitás tükre, a limbikus rendszer pedig a szenvedély tükre. A Bölcsék azt hitték, közvetlenül belepiszkálhatnak a genetikai molekulába, hogy megváltoztathatják Isten terveit azzal, ha elveszik az apád lánynevező képességét, így nem teljesezhet be a prófécia. Ám Isten elpusztította a Bölcséket, az apád pedig mégiscsak nemzett egy lányt. Te pedig meg fogod szülni Isten fiát, akármit próbálnál is tenni ellene te vagy bárki más.

Türelem azt sem tehette meg, hogy faképnél hagyja a herceget. Az elmondottakra adott reakciójából látszódnia kellett a határozott elutasításnak, nem csak a menekülési vágyának. Ráadásul abban sem volt biztos, hogy Preceptor hagyná őt elmenni. Hitének örülete eluralkodott rajta: reszketett, és olyan tűz égett benne, hogy Türelemben is fellobbant a kétség, hogy megfeleljen rá. Nem merte tovább hallgatni, nehogy

kétkedni kezdjen a saját szkepticizmusában. Megölni sem merte, hogy elhallgattassa. Ennélfogva egyetlen választása maradt.

Belenyúlt a hajába, és óvatosan előhúzta a hurkot.

– Mit művelsz? – kérdezte Lyra, akit a Heptarcha gyermekeként megtanítottak rá, hogy felismerje az orgyilkosok összes ismert fegyverét.

Türelem nem válaszolt Lyrának. Helyette Prekeptorhoz intézte szavait:

– Prekeptor herceg, úgy hiszem, épp eleget értek ahhoz, hogy rájöhessek, a puszta létezésemet valami oknál fogva elegendő indoknak értelmezed arra, hogy szembeszállj nemes Heptarchámmal, Oruc királlyal. Mivel így életem veszélyt jelent királyomra, a királyi ház hű szolgájaként nem marad más választásom, mint hogy véget vessek neki.

Fürge mozdulattal a torka köré vetette a hurkot, szorosra húzta, majd aprót rántott rajta, hogy a hurok körben belevágjon a nyakának bőrébe nagyjából két milliméteres mélységben. A fájdalom elsőre meglepően enyhe volt. A vágás nem lett egyenletes, néhány helyen viszonylag mélyre sikerült. A kívánt hatást azonban elérte. Nyakából azonnal sűrű vér kezdett ömleni, és élénkpiros gallért formált körülötte.

A Prekeptor arcára kiülő borzadály szinte már vicces látvány volt.

– Istenem! – kiáltotta. – Istenem, mit tettem!

Semmit, te bolond, gondolta Türelem. Én tettem. És ezzel el is hallgattattalak. Aztán lecsapott az igazi fájdalom, valamint a hirtelen vérvesztés okozta szédülés. Remélem, nem vágtam túl mélyre, gondolta Türelem. Nem akarok sebhelyet.

Lyra felsikoltott. Türelem érezte, hogy a lábai megadják magukat. Ó, igen. Össze kell csuklanom, mintha haldokolnék, gondolta. Így hát hagyta magát földre roskadni. Odakapott a torkához – közben óvatosan eltávolította a hurkot –, és meglepődött, milyen nagy mennyiségű vér folyik belőle még mindig. Mekkora bolondnak fogom érezni magam, ha túl mélyre vágtam, és itt vérzek el a kertben.

– Szent anya – zokogta Preceptor –, nem állt szándékomban bántani téged! Segíts rajta, Istenem, ó, Mennyegek Ura, ki elküldte az istenkáromló Bölcseket, bocsáss meg most ennek a bolondnak, ki a te szolgálatodra szentelte magát, és gyógyítsd meg fiadnak anyját...

Kezdett összeszűkülni a világ, Türelem csak egy alagúton keresztül látott ki a fejből. Kezeket látott, amik megragadták Prekeptort, és elvitték előle. Hallotta Lyra sikoltozását és sírását. Érezte, amint gyöngéd kezek megfogják és felemelik, valaki pedig azt suttogta: Még soha senki nem volt ilyen hűséges egy Heptarchához, hogy inkább elvegye a saját életét, sem hogy felségárulást kelljen hallania.

Ezt tettem volna?, gondolta Türelem. Elvettem a saját élettem? Aztán, miközben kifelé vitték a kertből, az jutott eszébe: Vajon Angyal egyetért majd a problémára adott megoldásommal? Ami a történetet illeti, minden szavára emlékszem. Minden szavára.

3. FEJEZET

Orgyilkos

Türelem már az első nap belefáradt az ágynyugalomba. Még jobban fárasztották azok a látogatók, akiknek semmi értelmes mondanivalójuk nem volt számára.

– Szerintem nem marad majd nyoma – vélte Lyra.

– Ha maradna, sem bánám - felelte Türelem.

– Ez volt a legbátrabb dolog, amit valaha láttam.

– Nem mondhatnám. Tudtam, hogy nem fogok meghalni.

Csak el akartam őt hallgattatni.

– De mégis mit mondott?

Türelem megrázta a fejét.

– Nem lett volna ideális férjed, higgy nekem.

Lyra arca mélységes aggodalomról árulkodott. Hát aggódhat is, gondolta Türelem. Lyra talán most először ébred tudatára, hogy dinasztikus jogai veszélyben lehetnek miattam, akármilyen hűséges is próbálok lenni.

– Talán megpróbálta... elintézni, hogy... tudod. Veled.

Ó, hát persze. Lyrának nem dinasztikus aggodalmai voltak. Sohasem tanítottak neki felelősségérzetet.

– Nem beszélhetek róla – mondta Türelem, majd elfordította az arcát, hogy Lyra meggyőzhesse magát róla, hogy a válasz igen.

– A szemem láttára akart. . . De miért pont te? Tudom, hogy csinos vagy, mindenki ezt mondja, de én a Heptarcha lánya vagyok, és én sem vagyok csúf. Tényleg nem. Ezt teljes elfogulatlansággal állíthatom.

– Csak az nem lenne boldog, ha feleségül vehetne téged, aki valami szörnyű alhasi balesetnek esett áldozatul – mondta mosolyogva Türelem.

Lyra egy pillanatra rá megértette, és elpirult.

– Nem szabadna így beszélned! – róttá meg szelíden, de jól esett neki a hízélgés, és most, hogy Türelemnek sikerült meggyőznie, hogy nem kell büntudatot éreznie a sérülése miatt, Lyra távozott is.

Még jó, hogy én tegnap nem olyan tudatlanul jöttem ide, mint ahogy Lyra jött ma hozzám. Egy nap azonban elmondja majd neki valaki, ki vagyok, és miért tartják egyesek egy picit jogosabbnak apám ősi követelését Orucénál. Akkor megérti majd, mi zajlott le ma valójában, és talán arra is rájön, hogy a túlélésemen ügködtem, nem a halálomon.

Nem is Lyra reakciója aggasztotta, hanem Oruc királyé. Türelem előadása kizárólag az ő tetszését volt hivatott elnyerni, ő képviselte a közönséget. Ha úgy értelmezte a gesztusát, mint kétségbeesett erőfeszítést a hűsége bizonyítására, akkor életben marad. Ha viszont tényleg elhitte, hogy megpróbált öngyilkos lenni, akkor örültnek gondolja, és soha nem bízza meg semmivel. Azelőtt véget érte a pályafutása, hogy elkezdődött volna.

Az orvos több száz parányi fülbemászó csápjával fogatta össze a sebtét.

– Ezek nem közönséges fülbemászók – magyarázta az orvos. – Úgy tenyésztették ki őket, hogy csápjukkal erőteljes és

folyamatos szorítást fejtsenek ki, amíg én össze nem nyomom a potrohukat egy bizonyos módon. Igazodnak a bőröd hajlásához, és elősegítik a gyógyulási folyamatot. Mindezt túlzott hegesedés nélkül.

– Nagyon ügyes – mormogta Türelem.

Mindenki azt hitte, hogy nem akar sebhelyet, de ő nem volt biztos benne. Elvégre nem fájna neki egy emlékeztető a nyakán, amit valahányszor meglátnak az emberek, eszükbe jutna, milyen hűséges volt Oruc királyhoz. Már kis híján engedett a csábításnak, hogy saját kezűleg tépje ki a fülbemászókat, vagy átrendezze a pozíciójukat, ami által a seb egyenetlenül és rücskösen forrna be. De aztán meggondolta magát, mert túl nyilvánvaló lett volna, ha szándékosan elcsúfítja a heget. Ez pedig mérsékelte volna tettének horderejét.

Márpedig igen jelentős tettet vitt véghez. Oruc a megbecsülése jeléül külön szobát biztosított neki a Heptagon Házban a lábadozása idejére, és sok felnőtt nézett be hozzá jobbúlást kívánni. Kevesen voltak közülük jártasak a diplomácia művészetében, így könnyen megállapíthatta, hogy legtöbbjüket egyszerre vonzotta és taszította a személye. Végtere is fiatal lány volt, akin még csak az első jelei mutatkoztak az asszonyiságnak. Olyan korban volt, ami gyakran váltott ki sóvárgást felnőttekből, akik fájdalmasan vágytak saját fiatalságukra és szépségükre, még ha tisztában voltak is vele, hogy igazából sohasem voltak annyira fiatalok és gyönyörűek, mint Türelem. Ráadásul ő volt az igazi Heptarcha lánya, az Úrhajó Kapitányának legendás hetedik hetedik leánya. Mostanáig nem kereshették fel őt nyíltan, mert attól féltek, felkeltik vele Oruc király gyanakvását. De ugyan ki bírálhatta

Őket azért, hogy tiszteletüket teszik egy fiatal lánynál, aki hősiesszolgálatot teljesített a király lányának?

Így hát fogadta az egyesével és kettesével érkező látogatókat, akik váltottak vele néhány szót, és megérintették a kezét. Sokuk olyan tiszteletbeli gesztusokkal próbált hozzáérni, melyek kizárólag a Heptarcha családját illették meg. Ezeket úgy háritotta el, hogy ravaszul felcserélte őket a saját gesztusai-val. Minden látogatóját olyan határozott tisztelettel fogadta, mintha az rangban messze fölötte állt volna. Egyesek okos elterelésnek vélték ezt, mások igazi alázatosságnak. Türelem számára ez jelentette a túlélést.

Felfigyelt rá, hogy Angyal nem jött el meglátogatni, és hogy látszólag az apja sem sietett haza. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy ne keressék fel, ha tehetik, vagyis valaki bizonyára megtiltotta nekik, hogy meglátogassák. Ez pedig egyedül Oruc királynak állhatott módjában. Valami nyilván nyugtalanította őt Türelem előadásában; még mindig nem bízott benne.

Végül elapadt a látogatók áradata. Az orvos két beteghordóval jelent meg, akik óvatosan áthelyezték Türelmet egy hordágyra. Nem kellett megmondaniuk, hová viszik. Ha Oruc magához rendel valakit, nem kéri ki az illető véleményét a Heptagon Házban. Az ember egyszerűen fogja magát és megy.

Oruc fogadótermében tették le a hordágyat. A királyné nem volt ott, három ismeretlen fej azonban igen. Türelem nem tudta megállapítani a kilétüket, pedig elég sok időt töltött a Szolgák Csarnokában ahhoz, hogy az összes arcot ismerje. Tehát ezek vagy nem egykori államminiszterek voltak, vagy olyan fontosak voltak Oruc királynak, hogy a Szolgák Csarnokán kívül tartotta őket, ahol senki más nem beszélhetett velük. Mindegyik fej

tárolója külön asztalon állt, és minden asztal mögött egy törp foglalt helyet, hogy pumpálja a léghólyagot.

– Szóval ez az a lány – motyogta az egyikük, amikor belépett.

A törpök akkor még nem pumpálták a levegőt, ezért nem adott ki hangot magából, de Türelem látta mozogni az ajkát. És noha nem volt biztos benne, de egy másik mintha az igazi nevét tátogta volna: Agaranthemem Heptek.

Az orvos nem győzött sűrögni-forogni, annyira igyekezett felválni kiváló szakértelmével, amivel a sebet gyógyította. Sebhely nélkül, természetesen.

– Nagyon jó, doktor – szólalt meg Oruc. – De hát el is várom a technikusaimtól, hogy jól végezzék a dolgukat.

Az orvos meglehetősen a szívére vette, hogy a király egyszerű technikusnak nevezte, de persze próbálta palástolni sértődöttségét.

– Köszönöm, Heptarcha nagyúr.

– Sebhely nélkül – mondta Oruc, miközben kritikusan méregette Türelem nyakát.

– Abszolúte.

– Csak egy sor bogár a nyaka körül. Gondolom, nehéz döntés lehet választani egy sebhely és egy fülbemászónyaklánc között.

– Jaj, dehogyis – így az orvos. – A fülbemászók hamarosan lekerülnek. Akár most, ha zavarják önt, uram.

Oruc fáradt pillantást vetett az orvosra.

– Amit hallottál, doktor, az nem az ostobaságom, hanem a humorérzésem kifejezése volt.

– Ó, hát persze, micsoda bolond vagyok, bocsásson meg, egy kicsit feszült vagyok, én. . . – Ekkor az orvos észrevette, hogy a

magyarázkodással csak tovább ront a helyzetén, ezért inkább mesterkéltan felkacagott.

– Elég. Szép munka, megdicsérlek. Most pedig távozz.

Az orvos kiiramodott az ajtón. Oruc megviselten fújta ki a levegőt.

– Egyértelmű hanyatlás figyelhető meg az udvari élet minőségében a Bölcsek Szökése óta.

– Én nem tudhatom, uram – felelte Türelem. – Később születtem. Sosem ismertem egy Bölcset sem.

Oruc felvonta az egyik szemöldökét.

– Szavamra mondom, én sem! – Aztán megrázta a fejét. – Nem, ez így nem teljesen igaz. Ismerek néhány Bölcset a holtak között. – Nem kellett hátranéznie a három fejre. – Valamint egy bölcs férfit az élők között: ő az egyedüli miniszterem, aki meghallgatásra érdemes tanácsokat ad nekem, aki ugyanannyira törődik Korfuval, mint jómagam.

– Az apám – suttozta Türelem.

– Milyen szerencsétlen helyzet, ugye? Még a legbölcsebb királynak is szüksége van jó tanácsokra, márpedig abból kevés maradt a világon. Fél királyságomat adnám, hogy megtudjam, mi lett a Bölcsekkel, miután elmentek innen, és hogy miként lehetne visszahozni őket.

Megszólalt az egyik fej a háta mögött. A törpök minden jel szerint ismét pumpálni kezdtek.

– Oruc, valószínűleg azért fogod elveszteni a fél királyságod, mert nem tudod.

Egy másik fej buggyant öregember módjára kuncogott:

– Szóval ezt nevezi ő alkunak, feladni és az alku részeként visszaszerezni a Bölcseket!

– Tudod, hová mentek a Bölcsék – mondta a harmadik, egy mogorva arc fogak nélkül. – Cranningbe. Onnan pedig vissza nem hozod őket.

– Ez a mi korunk dilemmája – magyarázta Oruc Türelemnek. – Nagyon régóta esedékes már egy újabb koblint invázió. Hétezer év alatt tizenkétszer özönlöttek már ki hatalmas városukból, Cranningból, Égalj barlangjaiból, és az emberi civilizáció minden alkalommal megtört ádáz támadásaik alatt. Aztán rendre visszamennek barlangjaikba, vagy visszavedlenek száználmas kereskedőkké, hajósokká meg vándorokká szerte a világon, míg az emberi lények próbálnak új erőre kapni, és ismét felfedezik, mire képesek a tudomány segítségével. Összesen egyetlen emberi intézmény élte túl mindezt, egy árva, de annál szívósabb vérvonallal, ami az emberiség első pillanatától fogva jelen van Imakulatán, még most is, a tizenharmadik koblint invázió árnyékában. – Nem mondta ki, de Türelem természetesen tudta, hogy a Heptarchiára utal. Türelem családjára.

– És aztán a várt invázió helyett – folytatta Oruc –, az összes Bölcs, az összes férfi és nő, akiben megvolt a tanulás – sőt, nem pusztán a tanulás, de az igaz megértés – képessége, mindnyájan, egyik a másik után, megérezték a cranningi hívást. Egy elviselhetetlen, letagadhatatlan és ellenállhatatlan készletet, hogy menjenek valahová. Azt mondták, abban már nem biztosak, hogy hová. De követték őket, és mind Cranningbe mentek. Mindnyájuk. Államférfiak, tábornokok, tudósok, tanárok, építészek – az összes férfi és nő, akire egy királynak támaszkodnia kell, hogy végrehajtsák a rendeleteit, elment innen. Ki tudott helyállni akkor, amikor eltűntek a Bölcsék?

– Senki – suttogta Türelem.

Most már valóban félt, mert Oruc olyan nyíltan beszélt családjá ősi dinasztiajának bukásáról, hogy nem tudott másra gondolni, mint hogy Oruc meg akarja ölni a beszélgetés befejeztével.

– Senki. A cranningi hívás elvette őket, és a Heptarcha elbukott. Nem volt valami nagy Heptarcha a te dédapád.

– Nem ismertem.

– Undorító egy alak. Még ha az apám terjesztette propagandát nem számítjuk, sincsenek szavak a jellemzésére. Mindig megőrizte korábbi szeretői fejét, és az ágya köré helyezte őket, hogy végignézzék, amint legújabb szerzeményével szeretkezik.

– Úgy vélem, nagyobb gyötrelem volt ez az aktuális szeretőknek, mint a korábbiaknak.

Oruc felnevetett.

– Igen. Habár te csak egy gyerek vagy, ezért nem is lenne szabad tudnod ilyesmi dolgokról. Olyan sok mindenről nem lenne szabad tudnod. Saját orvosom – aki gyanítom, nem Bölcs – megvizsgált, mielőtt a fülbemászós férfi összevarrt. Azt állítja, tökéletesebb munkát nem is végezhetnél volna a vágással: a lehető legnagyobb vérvesztés mellett semmiféle maradandó vagy életveszélyes sérülést nem okoztál.

– Szerencsém volt.

– Az apád nem is említette nekem, hogy a gyilkolás művészetére oktathat téged.

– Diplomátának képez ki. Gyakran emlegeti nekem az alapelveket, miszerint egyetlen jól irányzott orgyilkosság temérdek életet menthet meg.

Oruc elmosolyodott, és a fejekhez fordult:

– Azzal hízeleg nekem, hogy a saját szavaimat idézi, és azt állítja, hogy a nagy Lord Béke gyakran ismételteti őket.

– Ami azt illeti – mondta a legzordabb fej –, én mondtam neked először ezeket a szavakat.

– Te halott vagy, Konstans. Nem kell elismernem téged.

Konstans. Élt nyolcszáz évvel ezelőtt egy Konstans, aki visszaállította Korfu hegemoniáját az Öröm-folyó teljes hosszán, csupán tíz évvel egy koblind invázió után és egyetlen csepp vér kiontása nélkül. Ha ez ugyanaz a férfi volt, akkor megvan a magyarázat a fej oszladozó állapotára. Kevés fej bírta csak ki ezer évig – emez itt már nem sokáig tölti be a funkcióját.

– A hiúságom még a régi – mondta Konstans feje.

– Nem tetszik nekem – folytatta Oruc zavartalanul –, hogy az apja megtanította őt, hogyan kell ölni. Ráadásul olyan ügyesen, hogy a halál illúzióját tudja kelteni a saját testén.

– Apja lánya – mondta egy másik fej.

– Pont ettől félek. Hány éves is vagy? Tizenhárom. Hogyan tudsz még ölni a hurkot leszámítva?

– Sokféleképpen. Apám azt mondja, nem vagyok elég erős, hogy rendesen kihúzzam az új húrját, a gerelyhajításnak pedig nincs sok haszna a mi szakmánkban. Ott vannak viszont a mérgek, dobónyilak, török – mondhatni, velük nőtem fel.

– És a robbanószerek? Gyújtóbombák?

– Egy diplomatának kötelessége olyan csendesen és titokban ölni, amennyire csak lehetséges.

– Mondja az apád.

– Igen.

– Meg tudnál ölni engem most? Itt, ebben a szobában, meg tudnál ölni?

Türelem nem válaszolt.

– Követelem, hogy felelj a kérdésemre.

Jobban ismerte a protokollt annál, semhogy belesétáljon a csapdába.

– Uram, kérlek, ne játszadozz velem így. A király azt parancsolja nekem, beszéljek arról, meg tudnám-e ölni a királyt. Akár engedelmeskedem, akár nem, szörnyű felségárulást követek el.

– Őszinte válaszokat akarok. Mit gondolsz, miért tartom magam körül ezeket a fejeket? Nem tudnak hazudni – ezt teszik velük a fejférgek, gondoskodnak róla, hogy soha ne tudjanak hazugsággal válaszolni vagy akár elhallgatni az igazság egy részét.

– A fejek, uram, már halottak. Ha azt kívánod, viselkedjek úgy, mint ők, hatalmadban áll megtenni.

– Én csak az igazat akarom hallani, ne törődj a protokollal.

– Amíg csak élek, nem hagyja el a számat felségárulás.

Oruc dühös és fenyegető arccal odahajolt hozzá.

– Nem érdekel az elhatározásod, hogy mindenáron életben maradj, kislány. Azt akarom, hogy légy őszinte hozzám.

Konstans felnevetett.

– Úgysem ölhet meg, gyermekem. Nyugodtan beszélhetsz vele, legalábbis egyelőre.

Oruc haragos pillantást vetett Konstansra, de a fej nem zavartatta magát.

– A helyzet úgy áll, hogy Oruc rá van utalva apádra, és azt hiszi, az apád nem fogja őt hűségesen szolgálni, hacsak nem tart itt téged túszként. Élve. Tehát most azt próbálja kideríteni,

hasznot is tud-e majd belőled húzni, vagy pedig nem leszel több állandó kísértésnél az ellenségei számára.

Konstans elemzése ésszerűen hangzott, és Oruc nem is szállt vitába vele. Pedig olyan képtelenségnek tűnt Türelem számára, hogy a világ leghatalmasabb emberi lénye potenciálisan veszélyes felnőttként kezeli őt. Oruc iránti tisztelete ugyanakkor növekedett ettől. Sok gyengébb uralkodó már elpusztította volna őt és az apját, félve az általuk képviselt veszélytől, mit sem törődve az érdemeikkel, melyeket felmutathattak.

Ezért úgy döntött, megbízik benne. Megijesztette a döntéshozatal, mert ezt az egy dolgot sohasem tanította meg neki az apja és Angyal: hogy mikor lehet bízni valakiben.

– Heptarcha nagyuram, ha megölésed gondolata egy pillanatra is meg tudna telepedni a szívémben, akkor igen, meg tudnám tenni.

– Most is?

Palástolt diadal fénye csillant Oruc szemében. Győzelmet aratott hát, amikor meggyőzte őt, hogy bízson benne? Ha már belekezdtem, innen már nem hátrálok meg.

– Akár most, még akkor is, ha előre szólnék róla, olyan gyorsan meg tudnálak ölni, hogy a kezedet sem lenne időd felemelni védekezésül. Az apám érti a szakmáját, én pedig a mester tanítványa vagyok.

Oruc odafordult az egyik törphöz.

– Hívd az öröket, és mondd meg nekik, hogy fogják el ezt a lányt felségárulásért! – Majd Türelem felé fordult, és nyugodt hangon így szólott hozzá. – Köszönöm. Kellott valami jogalap a kivégzésedhez. Ezek a fejek majd tanúsítják, hogy azt állítottad a jelenlétemben, képes lennél megölni.

Megrendítette Türelmet, milyen nyugodtan árulta el Oruc. Alig tudta elhinni. Nem, ez csak egy újabb teszt volt, egy újabb lépés a játékban. Tényleg szüksége volt az apjára – ezt az a tény is alátámasztotta, hogy Oruc semmi jelentős intézkedést nem hajtott végre, amíg nem konzultált előtte Békével –, ezért tényleg félt megölni Türelmet. Ezen nem változtatott semmi.

És ha ez valóban egy próba volt, akkor nyerni fog. Komoly ábrázattal bólintott.

– Ha úgy szolgálom legjobban a Heptarchámat, hogy meghalok egy törvényes eljárás keretében, akkor bármilyen bünt hajlandó vagyok beismerni.

Oruc odalépdelt hozzá, megcirógatta a haját, megpaskolta az arcát az ujjával.

– Gyönyörű. Istennek anyja.

Türellem szelíden tűrte. Oruc mégsem öleti meg. Pillanatilag ezzel a győzelemmel is beérte.

– Vajon igaz lehet, hogy embereket tenyészt valaki, ahogy a tasszálok állítják? Nem Isten, ő ugyan nem bajlódna az emberek pároztatásával Imakulatán, de valaki. Akinek hatalmában áll magához hívni a Bölcsüket. – Megfogta Türellem állát, nem túl gyengéden, és felfelé fordította az arcát. – Ha valaki egy magasztos dolgot akarna kitenyészteni, elhinném, hogy te vagy a munkája eredménye. Persze nem most, hiszen még mindig gyerek vagy. De van benned egyfajta áttetszőség, valami könnyedség a szemedben.

Türellemnek eddig még sosem jutott eszébe, hogy gyönyörű lehet. A tükre nem mutatta meg a lágy és kerekded vonásokat, amik manapság olyan divatosak voltak. De hízelgésnek vagy félrevezetésnek nyoma sem érződött Oruc szavaiban.

– Amíg életben vagy – suttogta Oruc –, bárki, aki meglát téged, a halálot fogja kívánni, hogy átvehesd a helyemet. Felfogod te ezt? Engem és az egész családomat holtan akarnak majd látni. Attól függetlenül, hogy valaki szándékosan tenyésztett-e azzá, ami vagy, te az vagy, aki. És nem hagyom, hogy elpusztítsák miattad a gyermekeim. Értesz engem?

– A gyermekeid egész életemben a játszótársaim voltak.

– Még kéne öljelek. Még az apád is azt tanácsolta. De nem fogom megtenni.

Ám Türelem tudta, hogy hiányzik egy szó a mondatból: még. Még nem foglak megölni.

– Nem az dühít fel, hogy úgy határoztam, életben hagylak, mert igazából úgy örvendek neked, mint akármelyik Virrasztó. Ami feldühít, az az, hogy nem emlékszem arra a döntésemre, hogy életben hagylak. Nem emlékszem a választásra. A döntés egyszerűen csak megszületett. Te voltál az? Manipuláltál valami trükkel, amit az apád tanított?

Türelem nem válaszolt. Nem úgy tűnt, mintha Oruc választ várt volna tőle.

– Vagy talán elcsavarták a fejem, ahogy a Bölcsekét is? Azért született ez a döntés, mert aki téged akar, bárki legyen is az, élve akar téged. – A fejekhez fordult. – Ti... Nektek már nincs akaratotok, csak emlékeitek és érzéseitek. Emlékeztek még, milyen érzés választani?

– Halvány emlék – mondta Konstans. – Azt hiszem, csináltam olyat egyszer vagy kétszer.

Oruc hátat fordított nekik.

– Én egész életemben azt csináltam. Választottam. Tudatosan, megfontoltan választottam, aztán a választásom szerint

cselekedtem, tekintet nélkül az érzéseimre. Az akaratomat mindig is a hármaskör lelkem vezérelte – a papok tudják ezt, ezért félnek tőlem, ezért nincsenek forradalmak a nevedben. Azt hiszik, bármikor képes lennélek megölni, ha úgy tartja kedvem. Ők nem tudják, hogy ebben az ügyben nincs szabad akaratom.

Türelem elhitte, hogy Oruc elhitte, amit mondott. De akkor sem volt igaz. Eljön majd az idő, amikor jobban fél tőle, mint most, és akkor bizonyosan megöli. Minden szava mögött ott érezte ezt a megmászhatatlan ténytet, mert ez képezte hatalmának az alapját: hogy bárkit megölhetett, ha úgy döntött.

– Apám egyszer azt mondta – szólalt meg Türelem –, két-féleképpen lehet uralkodni az embereken. Az egyik lehetőség, hogy meggyőzzük őket, hogy ha nem engedelmeskednek, akkor a családjukkal együtt ki lesznek végezve. A másik út, hogy elnyerjük a nép szeretetét. És azt is elmondta nekem, hová vezetnek ezek a módszerek. A rémuralom végső soron forradalomba és anarchiába torkollik. A tetszélges pedig végső soron megvetést és anarchiát idéz elő.

– Vagyis nem hisz a tartós hatalomban?

– Nem, mert van egy harmadik út. Néha úgy néz ki, mint a szeretet útja, néha pedig úgy, mint a megfélemlítés útja.

– Oda-vissza ugrálni a kettő között? A nép így nem tudna eligazodni rajtad, és senki sem követne.

– Nem, egyáltalán nem erről van szó. Ez egy nagyon is egyenes és határozott út. A nagylelkűség útja, amely a szív nagyságáról tanúskodik.

– Szerintem fabatkát sem ér. Hiába ez az egyik legfőbb erény, a papok azt sem tudják, mit jelent.

– Annyira szeretni a népedet, hogy akármit feláldoznál a közösség jólétéért. A saját életedet, a családodat, önnön boldogságodat. És ugyanezt várod el a néptől is.

Oruc hűvösen méregette őt.

– Csak azt ismétled, amit gépiesen bemagoltál.

– Igen, de azért szemmel tartalak majd, Heptarchám, hogy kiderítsem, van-e benne igazság.

– Légy nagylelkű! Áldozz fel mindent! Kinek gondolsz te engem? Kristosnak?

– A Heptarchámnak gondollak, aki mindig számíthat majd a hűségemre.

– De vajon a gyerekeim is? Tudsz nekem erre válaszolni?

Türelem lehajtotta a fejét.

– Nagyuram, a te érdekedben a gyerekeidért is meghalnék.

– Tudom, ezt már színpadiasan bizonyítottad. De én átlátok rajtad. Azért vagy hűséges hozzám, mert az apád erre tanított, ő pedig azért hűséges hozzám, mert ugyanannyira imádja Korfut, mint én. Bölcs férfi az apád. Az utolsó Bölcs, ha engem kérdezel. Szerintem csak a vérvonala miatt nem hallotta még a cranningi hívást. Ha meghal – én már most látom a halált abban az öregemberben –, hogy bízhatok meg utána benned?

Az örök, akiket Oruc odarendelt, az ajtóban várakoztak. Intett nekik, hogy jöjjenek be.

– Vigyétek vissza az orvoshoz, és távolíttassátok el a bogarakat. Aztán mehet vissza az apja szolgájának, Angyalnak a felügyelete alá. A kertben várakozik. – Türelemhez fordult. – Napok óta vár ott mozdulatlanul. Ritka odaadó egy szolga. Mellesleg verettem egy medált a tiszteletedre. A Tizennégy Család minden tagja viselni fogja ezen a héten, akárcsak

Heptam polgármestere és tanácsa. Briliánsan kezelted a helyzetet a tasszállal. Tökéletesen. Alkalomadtán újfent igényt tartok majd a tehetségedre. – Ijesztő mosolyra húzódott a szája. – *Minden tehetségedre.*

Ez volt hát az utolsó vizsgája, és átment rajta. Orucnak szándékában állt fiatal kora ellenére diplomataként használni őt. És orgyilkosként is. Mostantól várni fogja, ahogy az apja is mindig várta, a kopogtatást az ajtón az éjszaka közepén és a titokzatos hírvívőt Oruc király üzenetével. Elolvassa majd a levelet, ahogy az apja is tette, hogy megtudja, kinek kell meghalnia. Aztán elégeti majd, a hamvakat pedig szétkotorja. Aztán ölni fog.

Szinte táncolva lejtett végig a Heptagon Ház folyosóin. Már nem volt szüksége hordágyra. Szembenézett a királlyal, és az kiválasztotta őt, akárcsak az apját előtte.

Angyal ott folytatta az oktatását, ahol az pár nappal korábban félbeszakadt, mintha mi sem történt volna. Türelemnek volt annyi esze, hogy ne beszéljen ezekről az ügyekről Királydomb területén, ahol mindent kihallgattak és jelentettek.

Két nappal később, a délután folyamán Angyal üzenetet kapott, mire azonnal becsukta a könyvét.

– Türelem – szólította meg. – Ma délután lemegyünk a városba.

– Itthon van apám! – kiáltott fel Türelem örömeiben.

Angyal rámosolygott, miközben felsegítette rá a köpenyét.

– Talán elmehetnénk az Iskolába. Hátha tanulunk valamit.

Ez valószínűtlen volt. Az Iskola egy nagy nyílt terület volt Heptam kellős közepén. Évekkel ezelőtt ide jöttek a világ Bölcsői, hogy mindenfélére tanítsák a népet. Keresztfolyó Üreg és Elveszett Lelkek Szigete miatt Heptamot a világ vallási fő-

városaként ismerték, az Iskola pedig emellett a szellemi élet központjává tette. Most azonban, egy nemzedékkel a Bölcsek Szökése után, az Iskola pusztán egy rakás karattyoló tudósból állt, akik olyan hallott és betanult szavakat ismételték, amelyeket még csak nem is értettek. Angyal nagy örömmel tanította meg Türelemnek, hogyan találja meg egy-egy okfejtés gyenge pontját, hogy aztán vitába szálljon az önjelölt filozófussal, és nyilvánosan porig alázza. Noha Türelem ritkán tett így, örömmel töltötte el, hogy képes volt rá, amikor csak úgy tartotta kedve. Tanulni valamit? Az Iskolában biztosan nem.

Egyébként sem a tanulás hozta lázba, hanem a szabadság. Valahányszor az apja távol volt, neki Királydomb magas falai mögött kellett maradnia, ugyanazon nemesek, udvaroncok és szolgák között. Már réges-rég felfedezte Királydomb minden zegzugát, az már nem tartogatott meglepetéseket számára. De amikor az apja hazajött, ő ismét szabad lett. Amíg az apja Királydomb falai mögött maradt, Angyal oda vihette őt a városban, ahová csak akarta.

Arra használták ezeket az alkalmakat, hogy olyan technikákat gyakoroljanak, amelyeket Királydombon nem alkalmazhattak. Például az álcázást. Gyakran öltöztek és beszélgettek szolgák, bűnözők vagy kereskedők módjára, apának és lányának tetteve magukat. Vagy olykor anyának és fiának, mert ahogy Angyal mondta: „A legtökéletesebb álca a nemváltoztatás, mert azok szemében, akik egy lányt keresnek, az összes fiú láthatatlanná válik.”

De még az álcázásnál is jobb volt, amikor beszélgettek. Egyik nyelvről a másikra váltottak, így szabadon társaloghattak a zsúfolt utcákat járva: senki sem maradt a közelükben

elég ideig ahhoz, hogy egy egész beszélgetést kihallgathasson. Türelem kizárólag ilyenkor tehetette fel legnehezebb és legveszélyesebb kérdéseit, és ilyenkor adhatott hangot legrebellesebb véleményeinek.

Ezek a Heptamba tett kirándulások felhőtlen boldogságot jelentettek volna számára, egyetlen állandó szomorúságot leszámítva: apja egyszer sem kísért le a domboldalon. Oruc sosem engedte volna, hogy együtt hagyják el Királydombot, így Türelem egész életében csakis szigorú őrizet mellett társaloghattott a férfival. Mindig ki kellett találnia, mire gondol igazából az apja, fel kellett ismernie az igazi célját, mert ritkán mondhatta ki nyíltan, amit a lánya tudomására akart hozni.

Titkaikat egyedül Angyalon keresztül oszthatták meg egymással. A nevelője kivitte őt a városba, ahol elbeszélgetett Türelemmel; aztán visszavitte őt Királydombra, és Békével sétált ki. Angyal hű barát volt, akiben mindketten vakon bízhattak. Ám ez a fajta társalgás Angyal legodaadóbb erőfeszítései ellenére is olyan volt, mintha tolmács közvetítette volna a szavaikat. Türelem soha életében nem élt át egyetlen bizalmas pillanatot sem az apjával.

Miközben Királyadta és Magasváros hosszú, meredek utcáin ereszkedtek lefelé az Iskola irányába, Türelem megkérdezte Angyalt, miért választja szét őket ilyen elszántsággal a király.

– Nem bizonyosodott még meg róla, hogy mi vagyunk a leghűségesebb alattvalói?

– Dehogynem, Türelem úrnő, csak épp félreértelmezi az okát. Amikor így bánik veled és az apáddal, az nem rólatok árul el valamit, hanem róla. Úgy hiszi, ha egyikőtöket mindig túszként tartja fogva, azzal biztosíthatja a másik hűségét. Sok

embert lehet irányítani ezzel a módszerrel. Ők azok, akik mindennél jobban szeretik a családjukat. Ők ezt erénynek hívják, pedig valójában csak a saját génjeik megővéséről van szó. Reprodukív önérdék. Oruc is e szerint él. Nagy király, de a családja az első neki, ezért a döntő pillanatban őt is túszul lehet ejteni.

Természetesen felségárulás volt ilyet mondani, de több részre bontotta a mondatot, és mindegyik részt más nyelven adta elő: karcsuntul, koblindul, valamint a szigetlakók tolvajnyelvén. Ekképpen kevés esély volt rá, hogy egy járókelő bármit is megértett volna belőle.

– Akkor én apám túsza vagyok? – kérdezte Türelem.

Angyal arca megkeményedett.

– Oruc azt hiszi, igen, Türelem úrnő. Bármilyen biztosítékot kínál neki Lord Béke arra nézvést, hogy akkor is hűséges maradjon, ha te szabad lennél, az csak még jobban megerősíti a királyt abban a hitében, hogy az apád csupán a szabadságot igyekszik kiharcolni. Jegyezd meg a szavaimat, kicsi lány: Oruc azt hiszi, te is csak azért vagy engedelmes, hogy megóvd az apád életét.

– Milyen szomorú, ha úgy képzeli, hazudnak, akik azt állítják, saját akaratukból szeretik és szolgálják őt!

– A királyok megfigyelték, hogy tovább élnek, ha a legrosszabbat tételezik fel az alattvalóikról. Nem élnek boldogabban, de inkább halnak meg végelgyengülésben, mint a váratlanul lecsapó betegségben, amelynek neve árulás.

– De Angyal, apám nem él örökké. Kit szán akkor majd Oruc a túsomnak?

Angyal nem mondott semmit.

Türelem most először döbönt rá, hogy jó eséllyel nem él majd sokkal tovább az apjánál. Lord Béke kétszer házasodott,

és második feleségét, akitől Türelem született, elég idős korában vette el. Közel hetvenéves volt már, és nem örvendett a legjobb egészségnek.

– De Angyal, a Heptarchának több oka is van rá, hogy ne öljön meg, és ezek apám halála után is érvényben lesznek. Ha az összes vallási fanatikus azt hiszi, én leszek Kristos anyja...

– Nem csak a fanatikusok, Türelem úrnő.

– Milyen hatással lesz uralma legitimitására, ha megöl engem?

– Milyen hatással lesz gyermekei uralmának legitimitására, ha nem öl meg? Most még kordában tart, de ha meghal, te ott leszel fiatalon, erőd teljében. És most már tudja rólad, hogy veszélyes orgyilkos és okos diplomata vagy, akiben erős túlélési ösztön munkálkodik. Veszélyes lesz Korfura, de talán az egész világra nézve, ha megöl téged. Ha viszont nem öl meg, az a családjára jelent majd veszélyt. Ezért az apád halálát követő napokban keresni fog egy orgyilkost. Ha minden jól megy, apád időben megérzi majd, hogy haldoklik, és elküld engem. Ami téged illet, tőled elvárható, hogy elbánj majd az orgyilkosokkal és kijuss Királydombról. Apád halálának napján, napnyugtakor itt találkozol velem az Iskolánál, és én kijuttatlak a városból.

Séta közben diákcsoportok mellett haladtak el. Minden oldalról a szofisták badarságai csengtek a fülébe, keserű ellentétként a gondolatnak, hogy vajon milyen sors várja majd az apja halála után.

– És ugyan hová megyek? – kérdezte. – Engem a király szolgálatára képeztek ki. Ha megpróbál megölni, aligha tehetek eleget a kötelességemnek.

– Ne légy ilyen ostoba, Türelem úrnő. Soha, egyetlen kósza pillanatig sem képeztünk a király szolgálatára.

Türelem azon nyomban átértékelte egész addigi életét. Az összes emléke, egész önképe és jövőképe egyszeriben megváltozott. Nem az a sorsom, hogy tanácsaimmal és szolgálataimmal segítsek egy királyt. Az a sorsom, hogy én magam legyek a király. Nem Türelem úrnőnek szánnak engem, hanem Agaranthemem Hepteknek.

Türelem megtorpant. A mögötte jövő emberek nekiütöztek elhaladtukban.

– Egész életemben azt tanultam, hogy hűséges legyek a királyhoz.

– Ahogy azt kell is, és pontosan így fogsz tenni. Indulj el, különben a kémek, akik gyakoriak ezen a helyen, meghallanak minket, márpedig felségárulásról beszélünk. Azon egyszerű oknál fogva vagy hűséges Oruc királyhoz, hogy jelenleg Korfu és az összes emberi nemzet jóléte úgy kívánja, hogy ő Heptarcha maradjon. Azonban eljön majd az idő, amikor gyengeséged végzetes lesz, és akkor Korfu és az összes emberi nemzet érdekében magadnak kell majd követelned a trónt, és át kell vened a Heptarchia jogarát. És azon a napon, Türelem úrnő, készen állsz majd.

– Tehát ha apám meghal, Tasszáliába megyek sereget tobozozni? Megtámadom a saját hazám és népem?

– Azt fogod tenni, ami akkor a legjobb lesz az összes embernek. És addigra tudni fogod, mi is az. Ennek semmi köze ahhoz, mi a legjobb neked vagy a rokonságodnak. Jól tudod, hogy a kötelességed mindenféle személyes érzés és hűség fölött áll. Ezért nem vagytok apáddal ideális túszaí Oruc királynak. Ha a királyi ház jóléte olyan cselekedetet követelne meg az egyikőtöktől, ami bizonyosan a másik halálát eredményezné,

nem tétováz nátok. Ez az igazi nagylelkűség, az egészet szeretni, vagyis nem szeretni jobban a részeket az egésznél. Az ember lánya nem több egy idegennél, ha a királyi ház jóléte a tét.

Igazat beszélt. Ha a királyi ház jóléte úgy kívánná, apja akár meg is ölné őt. Angyal akkor mondta ezt neki először, amikor nyolcéves volt. Hivatalos keresztelője napján Angyal kivitte őt Királyöbölből az Elveszett Lelkek Szigetén lévő Esküházba, a király magánmonostorába, ami hűséggel adózott urának, ellentétben azzal a rebellis fészekkel a Fejek Házánál Keresztfolyó Üregben, ahol a papok nyíltan Oruc haláláért imádkoztak. Angyal evezés közben közölte vele, hogy apja minden bizonynyal megölné őt, és meg sem próbálná megmenteni, ha a királyi ház jóléte lenne a tét. Kegyetlen dolog volt ez, és Türelem úgy érezte, mintha kést döftek volna a szívébe. Ám mire véget ért a keresztelője, és visszafelé tartottak a vízen Királydombra, elhatározásra jutott. Ő is kiterjeszti majd a szívéét. Ő is megtanulja jobban szeretni a királyi házat a saját apjánál. Ez volt az egyetlen járható út. Ha olyan akart lenni, mint az apja, el kellett fojtania az öregember iránti szeretetét. Vagy talán elég, ha csak felfüggeszti, gondolta, hogy könnyedén félrelökhesse, ha a királyi ház jóléte bármikor is szükségessé tenné.

De elhatározása dacára még mindig vágyott a lehetőségre, hogy egyszer az életben szabadon és félelem nélkül beszélhessen Békével. Még most is, amikor az Iskolában sétálgatott Angyallal és legnagyobb félelmeit osztotta meg vele a jövőre nézve, fájdalmasan tudatában volt annak, hogy Angyal nem az apja.

Nem akart tovább arról beszélgetni, mi lesz, ha az apja meghal. Inkább arról fecsegett kerek egy órán át, mi történt a Hep>tagon Ház kertjében, valamint később a király rezidenciájában.

Elmagyarázta, miként oldotta meg a fejtörőket. Még azokat a különös doktrínákat is elismételte, szinte szóról szóra, amelyeket Prekeptor adott elő a végzetéről.

– Nos, ami azt illeti – felelte Angyal –, hozzávetőlegesen igaz a történet, amit elmesélt. A Bölcsek oly módon játszadoztak a genetikával, ahogy azelőtt sosem volt lehetséges. Élő géleket fejlesztettek ki, amelyek beolvasták az idegen szövegek genetikai kódját, majd a genetikai molekulát lassan mozgó kristályokba tükrözték a felszínen. Ez lehetővé tette a tudósoknak, hogy nagyító használata nélkül is tüzetesen áttanulmányozzák a genetikai kódot. A gélben lévő kristályok megváltoztatásával módosultak a szövetminták is, amelyeket aztán beültethettek a gazdatest reproduktív sejtjeibe. Hasonló eljárás akadályozta hosszú évekig apádat abban, hogy lánygyermeket nemzzen. És aztán hasonló eljárással alakították őt vissza, így megszülethetél te.

Türelem gúnyosan válaszolt:

– Szóval Istennek nem tetszett, hogy a Bölcsek az akarat tükrével babrálják, ezért elvitte őket?

– Az akarat tükre a hármas tagolódású lélek – nem kéne csúfot űznöd belőle, még akkor sem, ha úgy döntöttél, Szkeptikus leszel. Ez a vallás elég erős maradt az évek során, részben azért, mert némely elgondolása valóban működik. A hármas lélek bizonyos értelemben az elme működését mintázza. Genetikai molekulákban tárolt akarat – miért is ne? Az akarat lényünk legprimitívebb része, még azt sem értjük, miért választjuk végül azt, amit választunk – miért ne lehetne hát a génjeinkben? Aztán ott vannak az indulatok: a nagyság iránti vágy az egyik oldalon, és az összes pusztítási hajlam a másikon.

Miért ne tehetnénk a limbikus rendszerbe, az agy állatias részébe? És végül az identitás, az öntudat, vagyis az emlékeink, a cerebrum, mindaz, amit láttunk és csináltunk, és a jelentés, amivel felruháztuk azokat. Van annak egyfajta ereje, ha ily módon határozod meg önmagadat, Türelem. Lehetővé teszi, hogy elkülönítsd magad az emlékeidről és az érzéseidről, hogy megfegyelmezd az életedet. Velünk nem lehet elhiteni, hogy a környezetünk vagy a vágyaink szabják meg a viselkedésünket.

– Térj a lényegre, Angyal. Mi lett Prekeptor sorsa, a vallásával vagy anélkül?

– Hazaküldték. Bár azt hozzá kell tennem, alaposan felébreszthetted benne az istenfélelmet.

– Már az elejétől fogva attól reszketett.

– Nem, az az istenimádat volt. A félelem a te közreműködésed eredménye volt. Ki kellett mosniuk a ruháját, miután a szeme láttára vágta el a torkod. Az összes záróizma elengedett.

Türelem elnevette magát, bár nem volt szép tőle, hogy mulat ezen. De a herceg olyan lelkesnek mutatkozott, hogy Türelem nem bírt nevetés nélkül gondolni rá, mennyire meginoghatott a hite, amikor azt látta, hogy Isten anyja még Kristos megszületése előtt elhalálozik.

Több óráig időztek még a városban, addig beszélgettek és játszottak, amíg a nap lebukott a Baljós Erőd mögött Dicszó Öbölben. Azután Angyal hazavitte, hogy találkozzon az apjával.

Türelem soha nem látta még őt ilyen öregnek és esendőnek: furcsán beesett szemek, megereszkedett bőr. Mintha sorvadófélben lett volna. Türelem még csak tizenhárom éves volt, és az apja máris haldoklott, pedig még meg sem ismerhette őt.

Természetesen most is szándékosan merev és kimért volt a lányával, de Türelem nem vette magára, mert tisztában volt vele, hogy ez valójában a hallgatóságuknak szól. Apja megdicsérte, megjegyzéseket tett a viselkedésére, és zavartalanul bírálta egy-némely tettét, amelyekről Türelem tökéletesen tudta, hogy teljes mértékben helyesli őket.

Befejezésül apja átnyújtott neki egy darab papírt. Egy név állt rajta: a riismouth-i Lord Jeeke, egy határőrgróf, a Tizen-négycsalád tagja. Türelemnek látogatást kellett tennie nála a nevelője kíséretében egy királyságon belüli tanulmányút részeként. Lord Jeeke-nek legkevesebb egy héttel Türelem távozása után kellett meghalnia, hogy senki se hozhassa kapcsolatba vele a lányt.

Meglepően könnyen ment. Az utazás három napot vett igénybe. Első ott töltött estéjén Türelem megosztott Lord Jeeke-vel egy pohár bort, amelyet egy önmagában ártalmatlan, nem emberi hormonnal töltött meg. Ezután egy parazita féreg spóráival fertőzte meg Jeeke ágyasát, azok pedig egy intim együttlét során átkerültek Jeeke-re. A hormon növekedésre és gyors szaporodásra ösztönözte a férgeket. Azok megfertőzték Jeeke agyát, aki három hétre rá meg is halt.

Türelem rég visszaért Királydombra, mire elért hozzájuk a hír. Írt néhány levelet, amelyekben részvétét fejezte ki Jeeke családjának. Apja elolvasta őket, és megveregette a vállát.

– Szép munka, Türelem.

Büszkén fogadta apja szavait, de egy kis kíváncsiság is bujkált benne.

– Miért akarta megöletni Oruc király?

– A királyi ház jóléte érdekében.

- Vagyis személyes ellenszenv miatt?
- A királyi ház nem a Heptagon Ház, Türelem. A királynak az egész világ a háza.
- Akkor a világ jólétéért? Jeeke udvarias és ártalmatlan ember volt.
- És gyenge. Határőrgróf volt, mégis elhanyagolta hadi kötelességeit. Kellemesebb hely lett a világ a jósága miatt, de a gyengesége minden valószínűség szerint lázongáshoz és háborúhoz vezetett volna, amiben sokan meghaltak vagy megnyomorodtak volna, és sokan maradtak volna lakhely nélkül. Mint mondtam, a királyi ház érdekében cselekedtél.
- Az élete állt egy feltételezett háború ellenében.
- Egyes háborúkat meg kell vívni a királyi ház javáért. Másokat mindenáron el kell kerülni. Te és én eszközök vagyunk a király kezében.
- Apja ekkor megcsókolta, közben pedig a fülébe suttogta:
- Haldoklom. Nincs már három évem. Ha meghalok, vágj bele a bal vállamba a kulcscsontom fölé, azzal párhuzamosan. Találsz majd egy apró kristályt. Vágd ki onnan, és őrizd meg bármi áron.
- Aztán elhúzódott tőle, és rámosolygott, mintha semmi különös nem hangzott volna el.
- Nem halhatsz meg, apám, kiáltott fel némán Türelem. Hiszen még soha nem beszélgettünk. Nem halhatsz meg!
- Türelem négy további orgyilkos küldetést hajtott végre Oruc királynak, továbbá egy tucat egyéb megbízást. Tizenégy éves lett, majd tizenöt. Apja eközben mindvégig Királydombon maradt, egyre gyengült és öregedett. Tizenötödik születésnapján azt mondta Türelemnek, nincs már szüksége nevelőre, és el-

küldte Angyalt felvigyázónak egy, a városon kívüli földjére. Türelem tudta, mit jelent ez.

Egy nem sokkal későbbi reggelen apja nem bírt felkelni az ágyból. Orvosért küldte a legközelebbi szolgát, így egy pillanatra kettesben maradtak. Apja tüstént a kezébe nyomott egy kést.

– Most – suttozta.

Türelem engedelmeskedett. Apjának arcizma sem rándult a fájdalomtól. Türelem egy apró kristálygömböt vett ki a sebből. Szép volt, úgyszólván tökéletes.

– Imakulata Heptarcháinak jogara – suttozta Lord Béke. – A Trónbitorló és a fia soha nem jöttek rá, hol van, vagy hogy mi is ez. – Elmosolyodott, bár fájdalma kísértetiessé tette mosolyát. – Soha egy kobland sem tudhatja meg, hogy nálad van.

Egy szolga lépett be, miután ráeszmélt, hogy túl sokáig hagyták magukra őket. De túl későn jött: már nem láthatott semmit, mivel az enyhén vérző sebet törülközők borították, az apró borostyánsárga gömb pedig Türelem zsebében lapult.

Türelem megnyomogatta az ujjával a kristályt, mintha nektárt akart volna kipréselni belőle. Az apám haldoklik. Itt haldoklik előttem, és az egyetlen emlékem tőle egy kemény kis kristály, amit a húsából vágtam ki, és amihez a vére tapad.